

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/16/2024
Identifikačné číslo spisu: 6119292486
Dátum vydania rozhodnutia: 17.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6119292486.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej v spore žalobcu Lesna Development, s.r.o., so sídlom Dostojevského 4532/67, Poprad, IČO: 36 820 407, zastúpeného spoločnosťou Art or Ius, s.r.o., so sídlom Panenská 668/24, Bratislava, IČO: 51 038 315, proti žalovanému Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, Košice, IČO: 36 599 361, zastúpenému spoločnosťou KVASŇOVSKÝ & ARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, Bratislava, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 340.836,51 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4Cob/179/2022-1237 zo dňa 27. septembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) č. k. 30Cb/70/2019-1097 zo dňa 13. júla 2022 rozsudkom č. k. 4Cob/179/2022-1237 zo dňa 27. septembra 2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) takto: I. opravil záhlavie rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa špecifikácie výšky nároku uplatneného predmetnou žalobou tak, že výška predmetného nároku má správne znietť: „o zaplatenie 340.836,51 eura“, II. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a III. žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Rozsudok súdu prvej inštancie

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 30Cb/70/2019-1097 zo dňa 13. júla 2022 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 340.836,51 eura z titulu neuhradenia faktúry za dodávku elektrickej energie za august 2015, na základe Zmluvy OZE 292 2011 15 a aby priznal žalovanému nárok náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % .

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca je podľa žaloby výrobcom a dodávateľom elektriny vyrobenej v ním vlastnenej a prevádzkovej fotovoltaickej elektrárni. Zariadenie žalobcu na výrobu elektriny uvedené do prevádzky 18. apríla 2011 je pripojené do regionálnej distribučnej sústavy, ktorú prevádzkuje žalovaný. Žalobca je subjektom s právom na podporu podľa zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podpore“). Žalobca v žalobe uviedol aj to, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá dňa 29. apríla 2011 „Zmluva o dodávke elektriny a doplatku za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie a vysokoúčinnou kombinovanou výrobou a prevzatí zodpovednosti za odchýlku č. OZE_195_2011“ (ďalej v texte „Zmluva o dodávke a doplatku 2011“) a táto zmluva bola platná, účinná a aj oboma stranami plnená až do dňa 1. januára 2015, od kedy bola nahradená Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 uzavretou dňa 9. decembra 2014 medzi žalobcom, žalovaným a VSE a účinnou práve od 1. januára 2015. Žalobca predložil žalovanému Cenové rozhodnutie dňa 30. januára 2014 (teda v období od 1. januára 2014 do 15. augusta 2014), a to v rámci e-mailovej komunikácie so žalovaným. V rámci tejto komunikácie žalovaný aj potvrdil žalobcovi, že fakturácia dodania elektriny podľa uvedeného rozhodnutia bude možná, a teda že cenové rozhodnutie prijal práve v kontexte uplatnenia si podpory žalobcu podľa zákona o podpore. Žalobca tvrdil, že vyplnil a podpísal formulár „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29. mája 2014, ktorý obsahoval aj text deklarujúci uplatnenie si podpory v roku 2015 s uvedením predpokladaného množstva dodanej elektriny, a tento vložil do obálky a zaslal žalovanému v poštovej zásielke č. RP909909985SK zo dňa 3. júna 2014 spolu aj s faktúrou č. 006/2014 a jej prílohou, ktorú poštovú zásielku žalovaný aj obdržal. S odstupom takmer 2 mesiacov po 15. auguste 2014 zaslal žalovaný žalobcovi list zo dňa 10. októbra 2014 (ďalej „Sprievodný list“) spolu s priloženým návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 s predpokladanou účinnosťou od 1. januára 2015. Žalobca konštatoval, že po tom, čo žalobca dňa 10. decembra 2014 zaslal plne podpísanú Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 žalobcovi spolu aj so sprievodným listom zo dňa 10. decembra 2014 s inštrukciou k fakturácii podľa nej pre rok 2015, žalovaný a VSE začali spochybňovať predmetnú Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 a upreli právo žalobcu na plnenie podľa nej ohľadne roku 2015 poukajúc na to, že žalovaný neeviduje splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE pre rok 2015 v termíne do 15. augusta 2014, v dôsledku čoho si žalobca nemôže uplatňovať podporu podľa Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pre rok 2015 s odkazom na § 4 ods. 3 zákona o podpore. Žalobca zdôraznil, že spoločnosť VSE odobrala elektrinu vyrobenú v zariadení žalobcu na výrobu elektriny, ktorú jej žalobca v roku 2015 dodal. Podľa tvrdenia žalovaného aj napriek tomu, že pre uplatnenie podpory výrobcu elektriny (žalobcu) podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore nie je predpísaná forma, nemožno e-mailovej komunikácii žalobcu a žalovaného zo dňa 30. januára 2014 pripísať účinky uplatnenia si takejto podpory. Zároveň, podľa tvrdenia žalovaného, podateľňa činná pre neho v tom čase eviduje ako obsah prijatej poštovej zásielky č. RP909909985SK zo dňa 3. júna 2014 iba faktúru č. 006/2014. Žalobca ďalej dodal, že podateľňa, na ktorej záznam sa žalovaný odvoláva, fungovala ako spoločná a nerozlíšená podateľňa pre viaceré spoločnosti, vrátane žalovaného a VSE - čo odporovalo § 32 ods. 10 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uvedená podateľňa najmä ale fungovala bez stanovených pravidiel a iba intuitívne. Pri prijímaní zásielok, obsahujúcich, napr. faktúru a ešte ďalšie doklady, evidovala iba príjem faktúry, čo vyplýva zo svedeckej výpovede pracovníčky uvedenej podateľne zo dňa 7. septembra 2016 v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I sp. zn. 33Cb/70/2015. 3.4. Žalobca v žalobe uviedol aj to, že zákon o podpore predpokladá zákonnú kontrakčnú povinnosť žalovaného vo vzťahu k výrobcu elektriny z OZE a VÚKVET ohľadne odberu elektriny za cenu na straty; je zrejmé, že Sprievodný list žalovaného zo dňa 10. októbra 2014 spolu s priloženým návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 (učinený po 15. augusta 2014) s navrhovanou účinnosťou zmluvy od 1. januára 2015 deklaroval, že žalovaný je povinný (t. j. uznáva, že je povinný) poskytovať žalobcovi podporu aj pre rok 2015, a teda uznáva svoj uvedený záväzok, pričom procesným dôsledkom uznania záväzku je nevyhnutnosť aplikácie § 192 CSP. Sprievodný list žalovaného spolu s návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 je potrebné podľa žalobcu posúdiť aj z pohľadu výkladových pravidiel právneho úkonu uvedených v § 266 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“).

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. b), c), d), § 4 ods. 2 a 3, § 18e zákona o podpore a podľa § 269 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný neevidoval voči žalobcovi k dátumu 15. august 2014 včasné splnenie jeho povinnosti ako výrobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, ktorá predstavuje zaslanie oznámenia o predpokladanej ročnej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 a uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore. V konaní bolo preukázané, že do dispozičnej sféry žalovaného sa dostala len faktúra č. 006/2014 s jej povinnou prílohou ako obsah zásielky s podacím číslom RP909909985SK zo dňa 3. júna 2014, čo preukazuje predložený originál zásielky s obálkou, ako aj zápis v knihe doručenej pošty žalovaného. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca svoje tvrdenie, že ním predložené oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29. mája 2014 sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, v priebehu celého prejednávaneho sporu nepreukázal; takýto právny úkon žalobcu teda nie je možné považovať v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka za perfektný a povinnosť žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore nie je preto možné považovať za splnenú. Poukázal pritom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 20bdo/7/2021, podľa ktorého dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdenia o doručení písomnosti (predmetného formulára) a perfektosti právneho úkonu zaťažuje žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že fotokópia hlásenia o predpokladanej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny predložená zo strany žalobcu, žiadnym spôsobom nepreukazuje, že uvedené hlásenie bolo obsahom zásielky s podacím číslom RP 909909985SK zo dňa 3. júna 2014 a bolo skutočne odoslané na adresu žalovaného. Rovnako ani žalobcom predložený podací lístok o odoslaní zásielky neznámeho obsahu s podacím číslom RP909909985SK na adresu žalovaného v súlade s vyššie citovanou judikatúrou žiadnym spôsobom nepreukazuje, že obsahom predmetnej zásielky bola aj listina žalobcu s náležitosťami v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a predmetné oznámenie bolo skutočne odoslané na adresu žalovaného a že toto bolo skutočne doručené do dispozičnej sféry žalovaného. Súd prvej inštancie poukázal aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 22. marca 2017, č. PL ÚS 50/2015-148, podľa ktorého sankcia uvedená v § 4 ods. 3 zákona o podpore v znení platnom a účinnom od 1. januára 2014 nie je neprímeraná a nie je ani v rozpore s ústavou. Súd prvej inštancie dal do pozornosti tú časť odôvodnenia ústavného súdu, v ktorom je uvedené: „...ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva. Na tom nič nemení skutočnosť, že povinnosť oznámiť skutočnosť, resp. informácie uvedené v § 4 ods. 2 písm. c) majú výrobcovia elektriny z OZE (obnoviteľných zdrojov energie) nielen vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, ale aj vo vzťahu k úradu“ (ÚRSO). Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o nepreukázaní oznámenia žalovaným o tom, že žalobca nemá právo uplatniť si nárok na podporu v roku 2015, súd prvej inštancie upriamil pozornosť na tú časť odôvodnenia daného nálezu, v ktorom je uvedené „sankčný mechanizmus ustanovený v § 4 ods. 3 spočíva v nemožnosti výrobcov elektriny uplatniť si právo na podporu treba odlišiť od mechanizmu zániku práva na podporu, ktorý je špecificky upravený v § 3b ods. 2, 3 a 5; ktorý sa uplatní ex lege za predpokladu splnenia tam ustanovených podmienok a výrobcovi elektriny bráni v ďalšom uplatňovaní podpory podľa príslušných ustanovení Zákona o podpore.“ K nejednoznačnosti ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore bolo v náleze okrem iného uvedené ... „Z normatívneho textu § 4 ods. 3 Zákona o podpore (aj s prihliadnutím na osobitnú úpravu práva na podporu podľa § 3b ods. 2, 3 a 5 možno totiž podľa názoru ústavného súdu zjavne vyvodiť, že nemožnosť uplatniť si právo na podporu sa vzťahuje len „... na nasledujúci kalendárny rok“. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore v zákonom stanovenej lehote do 15. augusta 2014 nespĺnil, a právo žalobcu na podporu v nasledujúcom kalendárnom roku - vo vzťahu k žalovanému na daný nasledujúci kalendárny rok zaniklo. Preto žalobca si nemôže na vyrobenú elektrinu uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b) a c) na nasledujúci kalendárny rok, teda na rok 2015. Žalobcovi nevznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom, a preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu

6. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, uviedol, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Právne závery odvolaním napadnutého rozhodnutia sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia, je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Odvolací súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k odvolaniu žalobcu a k podstatným tvrdeniam strán sporu v odvolacom konaní uviedol :

6.1. Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní je splnenie zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobcu, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcu voči žalovanému. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na doplatok za rok 2015.

6.2. Odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie vykonal dôkaz výsluchom svedka Mgr. L. S., ako aj dôkaz listinami, ktoré obsahujú svedeckú výpoveď L. U. (resp. strany to nenamietali), avšak tieto nehodnotil, nakoľko skutočnosti z nich vyplývajúce nepovažoval za relevantné, a teda z predmetných dôkazov nevyvodil žiadne skutkové zistenia. Odvolací súd neopakoval dokazovanie týmito listinami, keďže obsah takýchto listín sa ich opätovným prečítaním v odvolacom konaní nemení a odvolací súd ani opäť nevykonal dôkaz výsluchom Mgr. S., pretože pre rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu postačoval výsluch Mgr. S. zo strany súdu prvej inštancie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne neprihliadal na uvedené dôkazy, ktoré samy o sebe a ani v spojení s ďalšími dôkazmi produkovanými v konaní neboli spôsobilé preukázať, že riadne a včas splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, keďže z predloženého originálu zásielky a zo zápisu v knihe doručenej pošty žalovaného bolo jednoznačne preukázané, že obsahom zásielky č. RP909909985Sk bola iba faktúra č. 006/2014 s jej povinnou prílohou, teda predmetná zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory zo strany žalobcu na rok 2015. Nemožno z listinného dôkazu predloženého žalobcom, a to z obsahu svedeckej výpovede Márie Palenčárovej o spôsobe fungovania podateľne žalovaného dospieť k paušálnemu záveru, že táto vo všetkých prípadoch neevidovala doručenie pošty (resp. neevidovala ju správne), keďže v prípade predmetnej spornej zásielky, je evidentné, že v prijatej pošte žalovaného bola zaznamenaná iba faktúra č. 006/2014 s jej povinnou prílohou vystavená zo strany žalobcu, ktorou žalobca žalovanému fakturoval doplatok na elektrinu vyrobenú vo výrobnom zariadení žalobcu za mesiac máj 2014. Teda tvrdenie žalobcu, že podateľňa žalovaného nezaznamenala obsah celej zásielky (bez preukázania opaku žalobcom) neobstojí. Za takýchto okolností nie je možné pričítať na ťarchu žalovaného neobozretné správanie žalobcu, ktorý v konaní tvrdil, že súčasťou predmetnej zásielky bolo aj oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Preukázať tieto tvrdenia žalobcu neboli spôsobilé ani ním predložené ďalšie dôkazy, a to ani výsluch Mgr. Závackej, manželky konateľa žalobcu.

6.3. Podľa odvolacieho súdu dôkazy uvádzané zo strany žalobcu tak ani v časovej a vecnej súvislosti neboli spôsobilé preukázať a ani preniesť dôkazné bremeno o tvrdeniach žalobcu, že si riadne a včas splnil zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE na žalovaného tak, ako k tomu dospel aj súd prvej inštancie, a to práve s poukazom na obsah evidencie doručenej pošty žalovaného.

6.4. V súvislosti s aplikáciou § 18e zákona o podpore odvolací súd poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015, v ktorom je uvedené, že zavedenie nepravej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 zákona o podpore je z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné nejaké ďalšie rozhodnutia s tým, že sa jedná o súkromnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Ustanovenia o podpore v zmysle § 4 ods. 2 zákona o podpore sú teda relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu, bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky. Odvolací súd zdôraznil, že podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3 nemožno zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Zákon o podpore dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 18e ods. 1 zákona o podpore má väzbu k podmienkam podpory

výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3, a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny podľa znenia zákona do 31. decembra 2018. So zreteľom na uvedené podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil správne, keď nepodriadil práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 zákona o podpore pod podmienky podpory podľa § 3 a neaplikoval na ne prechodné ustanovenie § 18e ods. 1 zákona o podpore. Je pravdou, že ústavný súd v spomenutom náleze výslovne neposudzoval výklad pojmu „podmienky podpory“, avšak v súvislosti s § 4 ods. 2 písm. a), b) a c) zákona o podpore hovoril iba o povinnostiach výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie ustanovených týmto ustanovením zákona a nie o podmienkach podpory.

6.5. Pokiaľ žalobca ďalej namietal, že mu právo na podporu vzniklo uzatvorením zmluvného vzťahu so žalovaným, tak z jeho obsahu a ani zo vzájomnej písomnej korešpondencie podľa odvolacieho súdu nevyplýva, že by si tým zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Naopak z uzatvorenej zmluvy jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu je akákoľvek polemika strán o dispozitívnosti, resp. kogentnosti a možnosti sa odchylenia od ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore bez právneho významu. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaného bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Nedôvodná v tomto smere je aj argumentácia žalobcu, že žalovaný uzatvorením zmluvy prejavil vôľu poskytnúť žalobcovi podporu na rok 2015, inak by takúto zmluvu so žalobcom uzatvoril pri vedomosti o jeho nesplnení povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore až na rok 2016, keďže uvedená zmluva sa uzatvárala na celé obdobie podpory, bez ohľadu na to, či právo na podporu výrobcovi na daný rok (2015) zaniklo z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti. Odvolaciemu súdu pritom bolo známe z jeho rozhodovacej činnosti, že k uzatváraniu takýchto zmlúv zo strany žalovaného dochádzalo v roku 2014 celoplošne, so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore na rok 2015, keďže sa uvedenou zmluvou malo regulovať celé obdobie podpory, a nie len jeho jeden rok. Napokon odvolací súd uviedol, že zmluvou boli upravené práva a povinnosti zmluvných strán nielen vo vzťahu k odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty (§ 3 ods. 1 písm. b) zákona o podpore), ale aj prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (§ 3 ods. 1 písm. d) zákona o podpore), teda bez jej uzatvorenia s účinkami od 1. januára 2015 by žalobca nemal nárok na takýto druh podpory.

6.6. K tvrdeniu žalobcu, že sprievodný list žalovaného zo dňa 10. októbra 2014 spolu s návrhom zmluvy, uzatvorenie zmluvy zo dňa 9. decembra 2014 a sprievodný list žalovaného zo dňa 10. decembra 2014 predstavujú uznanie záväzku žalovanými, odvolací súd uviedol, že je potrebné hodnotiť len to, čo je poznateľné z textu listiny. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore nepochybne upravuje povinnosť žalobcu oznámiť žalovanému dve skutočnosti, a to uplatnenie podpory a predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že tieto boli splnené. Odvolací súd má za to, že listiny, na ktoré žalobca poukázal, nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore v roku 2014 tak, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok 2015. Dospel k záveru, že listiny uvádzané zo strany žalobcu nie sú uznaním záväzku žalovaného platiť cenu elektriny na straty v roku 2015, a preto je nenáležitá ani argumentácia žalobcu o prenose dôkazného bremena na žalovaného.

6.7. Podľa odvolacieho súdu zmluva, k uzatvoreniu ktorej došlo po 15. auguste 2014 (kedy žalovaný musel vedieť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore pre rok 2015), nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti došlo. Konštatoval, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege na nasledujúci kalendárny rok.

6.8. Odvolací súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca poukazoval na potrebu použitia výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka ním naznačeným spôsobom, tak výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním však prejavy vôle dopĺňať.

6.9. S poukazom na uvedené odvolací súd uzavrel, že žalobca nepreukázal, že splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o

podpore nebol dodržaný, nemožno konštatovať splnenie notifikačnej povinnosti. Výrobca má určité zákonné povinnosti, ktoré musí akceptovať, pokiaľ si chce uplatniť podporu. Bez jednoznačného prejavu vôle nemôžu mať žalovaní vedomosť, či má výrobca záujem uplatniť si podporu, ani to, že žalobca má zámer uplatniť si podporu doplatkom, výkupom na straty, resp. obidvomi druhmi tejto podpory, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na nasledujúci kalendárny rok. Odvolací súd teda dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to vrátane výroku o trovách konania.

Dovolanie žalobcu

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal rozsiahle (104 strán) dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odvodzuje od § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a namieta, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Vo vzťahu k prípustnosti a dôvodnosti dovolania s poukazom na § 431 ods. 1 v spojení s § 420 písm. f) CSP dovolateľ v podanom dovolaní uviedol v podstate nasledovné. Odkazujúc na rozsiahlu judikatúru citovanú v dovolaní dovolateľ vytýka rozhodnutiam konajúcich súdov najmä, že: (i) neobsahujú dostatočné a presvedčivé odôvodnenie postupu a spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré by sa náležite zaoberalo všetkými skutkovo a právne relevantnými dôvodmi uplatnenými dovolateľom v žalobe a v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie; (ii) sa nezaoberajú dostatočne, logicky a presvedčivo argumentáciou dovolateľa, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne (a podľa dovolateľa aj mala) zásadný význam pre rozhodnutie vo veci; (iii) sú založené na dôvodoch, ktoré sú zjavne protirečivé a popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a taktiež sú zjavne jednostranné a sú aj v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti; (iv) nevyhodnocujú náležitým spôsobom (v celom súhrne posudzovaných skutočnosti) všetky skutkové zistenia, ktoré vyšli v konaní najavo (a na ktoré dovolateľ aj poukazoval), niektoré z takýchto podstatných zistení úplne „prepisujú“, resp. ignorujú, pričom ani dostatočne neodôvodňujú ich prípadnú nepodstatnosť a taktiež ani nevysvetľujú myšlienkový postup súdu pri prijímaní potrebných právnych záverov vyplývajúcich zo všetkých rozhodujúcich skutočností zistených vykonaným dokazovaním, pričom existuje aj nesúlad medzi skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov a skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým dospel odvolací súd; (v) sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne v súvislosti s právnym posúdením, pretože interpretácia a aplikácia zvolených právnych noriem zo strany súdu na zistený skutkový stav je neudržateľná a zásadne popiera ich účel, význam a väzbu k ostatným právnym predpisom, takisto je ústavne nesúladná, svojvoľná a bez presvedčivého, racionálneho, neprotirečivého a logického odôvodnenia; (vi) dokumentujú nesprávny procesný postup súdov spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavoprávneho rámca a zároveň tak znamenajú aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva a práva na spravodlivý proces; (vii) odnímajú dovolateľovi v dôsledku svojej arbitrárnosti možnosť uskutočňovať procesné práva, možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať v rámci využitia opravného prostriedku, čo v konečnom dôsledku porušuje právo dovolateľa na spravodlivý súdny proces.

9. Dovolateľ v súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti dáva konkrétne do pozornosti posúdenie žalovaných nárokov a zmluvnej povahy zmluvy. Napadnuté rozhodnutie podľa neho nesprávne považuje za jedinú kľúčovú skutkovú otázku, či oznámil žalovanému uplatnenie podpory na rok 2015 v termíne do 15. augusta 2014. Uzavretú zmluvu dovolateľ považuje za súkromnoprávnu, žalované nároky sú podľa neho súkromnoprávnej povahy a sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore je súkromnoprávnou sankciou (PL. ÚS 50/2015, IV. ÚS 491/2018, 3Obdo/72/2019). Podľa dovolateľa po 15. auguste 2014 došlo k súkromnoprávnej dispozícii, t. j. došlo k uzavretiu zmluvy s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou od 1. januára 2015. Žalovaný v tom čase vedel, či je alebo nie je povinný poskytovať

dovolateľovi podporu v roku 2015 doplatkom. Záver súdu, že mechanizmus sankcie podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore sa uplatňuje ex lege, a preto dovolateľovi nevznikli žalované nároky, je podľa dovolateľa prikre rozporný a arbitrárny. Keďže po 15. auguste 2014 došlo na návrh žalovaného k uzavretiu novej zmluvy s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou už od 1. januára 2015 spolu s inštruovaním dovolateľa k fakturácii podľa uvedenej zmluvy v roku 2015, potom dispozitívna alebo kogentná povaha právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore je absolútne rozhodujúca, pretože ak má uvedená právna norma dispozitívnu povahu, potom je možné a právne prípustné účinky už nastúpenej súkromnoprávnej sankcie v rámci súkromnoprávnej (zmluvnej) autonómie súkromnoprávnych subjektov (v rámci ich súkromnoprávnych vzťahov) zmeniť, resp. zvrátiť.

9.1. V nadväznosti na uvedené dovolateľ tiež namieta záver odvolacieho súdu, podľa ktorého zo zmluvy vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených právnymi predpismi. Dovolateľ v tejto súvislosti pripomína, že (i) zmluva nepoužíva formuláciu „v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi“, ale „v súlade so všeobecne záväznými predpismi“ a táto bola uzavretá s výslovným odkazom na § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka; (ii) nie je opodstatnené zužovať všeobecne záväzné predpisy iba na zákon o podpore a ignorovať ostatné všeobecne záväzné právne predpisy vrátane tých predpisov, ktoré upravujú a zakladajú zmluvnú autonómiu súkromnoprávnych subjektov v rámci súkromnoprávnych vzťahov; (iii) jasne stanovená účinnosť celej zmluvy od 1. januára 2015 nie je v rozpore a ani v nesúlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a to dokonca ani so zákonom o podpore; (iv) iná zmluvná úprava oproti ustanoveniu § 4 ods. 3 zákona o podpore, resp. vylúčenie účinkov tohto ustanovenia pre konkrétny rok 2015 neznamena iba to, že zmluvné strany doslovne uvedú v zmluve napr. že „ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE sa nepoužije“, ale aj to, ak konkrétne zmluvné ustanovenie smeruje k tomu a spôsobuje, resp. vyvoláva iný dôsledok, ako predvída spomenuté zákonné ustanovenie; (v) ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o podpore predvída súkromnoprávnu sankciu spočívajúcu v tom, že výrobca elektriny si nemôže uplatniť právo na (zo zákona) povinnú a nárokovateľnú podporu na nasledujúci kalendárny rok, ak v termíne do 15. augusta nesplnil oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, čomu logicky korešponduje absencia zákonnej a súkromnoprávnej povinnosti prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, resp. aj ním poverenej osoby poskytovať takémuto (zo zákona) povinnú (a inak nárokovateľnú) podporu v nasledujúcom kalendárnom roku; (vi) ak teda napadnutý rozsudok v tu prejednávanom prípade akcentuje práve dôsledok podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore, je úplne nepochopiteľné a nelogické, že zároveň ignoruje to, že žalovaný navrhol dovolateľovi dňa 10. októbra 2014 (kedy už vedel, či je alebo nie je povinný poskytovať dovolateľovi pre rok 2015 zo zákona povinnú a nárokovateľnú podporu podľa zákona o podpore) uzavretie a následne aj uzavrel s dovolateľom Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 tak, že jej celá účinnosť bola bezvýhradne stanovená od 1. januára 2015, a teda pokrývala nielen prevzatie zodpovednosti za odchýlku, ale najmä aj vyplácanie doplatku a dodávku (a odber) elektriny za cenu na straty práve s účinnosťou už od 1. januára 2015 (a teda aj práve pre rok 2015), pretože takéto dojednanie účinnosti celej zmluvy vedie pre rok 2015 práve k opačnému výsledku, než aký predvída § 4 ods. 3 zákona o podpore - t. j. ku (po 15. auguste 2014) zmluvne založenému záväzku žalovaného pre rok 2015 vypláčať dovolateľovi doplatok; aj argumentácia žalovaného v konaní pred súdmi nižšej inštancie o tom, že právna norma obsiahnutá v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore nemá podľa žalovaného dispozitívny, ale kogentný charakter, zjavne potvrdzuje, že aj sám žalovaný má za to, že Zmluva o dodávke a doplatku 2015 obsahuje iné dojednanie (resp. zmluvnú úpravu) oproti spomenutej právnej norme - t. j. práve taký prejav vôle, ktorý vedie k inému dôsledku než je predvídaný v § 4 ods. 3 zákona o podpore, pretože ak by tomu tak nebolo, potom by spomenutá argumentácia žalovaného bola sama osebe úplne zbytočná a nezmyselná.

9.2. Dovolateľ preto uzatvára, že bezvýhradne dohodnutá účinnosť celej zmluvy už od 1. januára 2015 sa jednoznačne týka aj dodávky elektriny za cenu na straty a aj doplatku. Závery napadnutého rozhodnutia tak nezmieriteľne narážajú na ustanovenie zmluvy o jej celej a bezvýhradnej účinnosti už od 1. januára 2015, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia úplne nelogické, arbitrárne, nepresvedčivé a zjavne odporujúce samotnému textu zmluvy.

10. V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces dovolateľ poukazuje ďalej na hodnotenie obsahu a interpretáciu zmluvy. Postup konajúcich súdov v tejto časti je podľa neho zjavne nesprávny,

príkro arbitrárny, navzájom protirečivý, pričom súdy nerešpektujú zistený skutkový stav a zároveň ich odôvodnenie je nelogické, vysoko nekoherentné a úplne nepresvedčivé. Argumentácia v napadnutom rozhodnutí podľa dovolateľa smeruje iba k tomu, že neprípustne zbavuje žalovaného jeho zmluvných záväzkov a aj zodpovednosti za právne dôsledky jeho vlastného konania a takpovediac ospravedlňuje právne neospravedlniteľný a irelevantný omyl na jeho strane. Ak by aj uvedený jasný prejav vôle žalovaného o celej a bezvýhradnej účinnosti uvedenej zmluvy od 1. januára 2015 mal byť spochybňovaný, potom by bolo práve na žalovanom, aby preukázal, že jeho skutočným úmyslom a vôľou bolo neposkytovať dovolateľovi doplatok a zároveň aj to, že dovolateľ o takomto úmysle žalovaného vedel. Podľa dovolateľovho názoru bolo potrebné pri interpretácii zmluvy zohľadniť to, že celú zmluvu navrhol práve žalovaný. V súlade s § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka by musela byť prípadná nejednoznačnosť takéhoto ustanovenia vykladaná na jeho ťarchu, resp. na ťarchu žalovaného. Dovolateľ doplnil, že konajúce súdy napriek jeho námietkam odmietli výklad návrhu zmluvy a samotnej zmluvy podľa § 266 Obchodného zákonníka a svoj postup riadne neodôvodnili.

11. S poukazom na § 420 písm. f) CSP je potrebné podľa dovolateľa ďalej zdôrazniť nedôvodné ignorovanie rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 10Cb/287/2014-471 zo dňa 21. novembra 2017. V tomto rozsudku priznal v obdobnej veci Okresný súd Žilina prednosť zmluvnému dojednaniu pred prípadným rozporom so zákonom o podpore. Dovolateľ dáva do pozornosti, že konajúce súdy tento rozsudok ignorovali. Prístup odvolacieho súdu dovolateľ označuje za nesprávny, svojvoľný a odôvodnený iba čisto formalistickým spôsobom a teda nedostatočne. Pre úplnosť dovolateľ v nadväznosti na uvedené odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) sp. zn. 4Obdo/7/2018.

12. Stále sa zaoberajúc odôvodnením prípustnosti a dôvodnosti uplatnenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ zdôrazňuje ďalej prenos dôkazného bremena, ku ktorému malo počas konania dôjsť.

12.1. Dovolateľ v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie argumentoval, že návrh na uzavretie zmluvy spolu so sprievodným listom zo dňa 10. októbra 2014, ako aj zmluva predstavujú uznanie záväzku zo strany žalovaného poskytovať v roku 2015 povinnú podporu dovolateľovi podľa zákona o podpore. Závery odvolacieho súdu a ich zdôvodnenie ohľadne možnosti posúdenia právnych úkonov žalovaného ako uznanie záväzku podľa dovolateľa odporujú právnej úprave uznania záväzku podľa Obchodného zákonníka. Dovolateľ zdôrazňuje, že v prípade posúdenia právnych úkonov žalovaného ako uznanie záväzku by dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaných (§ 192 CSP). Napriek podrobnej argumentácii dovolateľa konajúce súdy túto argumentáciu ignorovali a neposkytli špecifickú zrozumiteľnú, jasnú, neprotirečivú a presvedčivú odpoveď na túto otázku, ktorá má zásadný význam pre ich postup z pohľadu dokazovania a rozloženia dôkazného bremena strán sporu.

12.2. Dovolateľ v konaní pred súdom prvej inštancie osobitne poukázal na následné kroky žalovaného po 15. auguste 2014 adresované dovolateľovi (návrh žalovaného na uzavretie zmluvy, uzavretie tejto zmluvy a na inštrukciu žalovaného k fakturácii doplatku pre rok 2015). Tieto kroky žalovaného predstavujú nielen podstatnú časovú súvislosť, ale naviac aj vecnú, kauzálnu súvislosť v nadväznosti na tvrdenie dovolateľa, že žalovanému oznámil uplatnenie podpory na rok 2015 v termíne do 15. augusta 2014. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/6/2011 a rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 32/2012, podľa ktorých existencia podstatnej časovej súvislosti spôsobuje prinajmenšom prechod dôkazného bremena o obsahu doručenej zásielky na jej adresáta. Odvolací súd ignoroval kroky, resp. úkony žalovaného, ktoré priamo smerovali k dovolateľovi. Konajúce súdy taktiež ignorovali konkrétnu argumentáciu dovolateľa týkajúcu sa informácií, údajov a zoznamov, ktoré poskytol žalovaný ÚRSO a túto v odôvodneniach svojich rozhodnutí buď vôbec nespomenuli, alebo jej niektoré časti podali tak, aby tejto nebolo možné porozumieť a nijakým spôsobom sa s ňou nevyporiadali.

12.3. Napokon dovolateľ v konaní pred súdmi nižších inštancií poukázal aj na to, že žalovaný v období do 15. augusta 2014 preukázateľne nevedol a nezabezpečoval evidenciu obsahu jemu doručených poštových zásielok úplným a hodnoverným spôsobom (s dopadom na možnosť preukazovania obsahu doručených zásielok). Ak by aj dôkazné bremeno o obsahu doručenej poštovej zásielky malo primárne

zaťažovať dovolateľa, potom práve žalovaný zmaril dovolateľovi možnosť uniesť dôkazné bremeno o obsahu takejto zásielky, pretože ak by evidencia doručenej pošty žalovaného bola vedená dôsledne s náležitou a obvyklou odbornou starostlivosťou a s možnosťou následného objektívneho preverenia jej správnosti, potom by mohol byť skutočný obsah doručenej poštovej zásielky preukázaný so značnou a dostatočnou pravdepodobnosťou. Týmto sa odvolací súd takisto vôbec nezaoberal a tejto otázke sa úplne vyhol zjavne nesprávnym, nelogickým, nepresvedčivým záverom, ktorým priznal evidencii obsahu doručených poštových zásielok vedenej podateľňou činnou pre žalovaného nespochybniteľnú výpovednú hodnotu.

13. Dovolateľ vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP aj v hodnotení vykonaného dokazovania pokiaľ ide o doručenie oznámenia dovolateľa o uplatnení podpory na rok 2015.

13.1. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd pripísal rozhodujúci význam iba tomu, že v evidencii podateľne činnnej pre žalovaného nebolo pri zaznamenaní obsahu doručenej poštovej zásielky č. RP909909985SK uvedené nič okrem faktúry č. 006/2014, čo odvolaciemu súdu postačovalo pre záver o jednoznačnom preukázaní obsahu doručenej poštovej zásielky. Odvolací súd mohol dospieť k takémuto záveru iba základe (i) ignorovania toho, že záznam podateľne o obsahu doručenej poštovej zásielky č. RP909909985SK je sám osebe nepresný a neúplný (keďže zachytáva nepresne a neúplne aj žalovaným priznaný obsah doručenej zásielky - záznam „FA 006/14“ neuvádza presne a úplne celé číslo faktúry „006/2014“ a vôbec nezachytáva doručenie samostatnej a s faktúrou nespojenej prílohy k nej, hoc v príslušnom poli poštovej knihy podateľne pre záznam obsahu zásielky bolo dostatok miesta aj pre takýto záznam, a ani v odtlačku pečiatky podateľne na doručenej faktúre nie je vyplnený predtlačný údaj o počte doručených príloh k predmetnej faktúre); (ii) príkrej dezinterpretácii svedeckej výpovede pracovníčky podateľne (pani L. U.), ktorá zaznamenávala obsah doručenej poštovej zásielky č. RP909909985SK a jej očividne arbitrárneho vyhodnotenia. Dovolateľ poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/137/2018 vydané v tejto veci, ktoré odvolací súd podľa jeho názoru nerešpektoval a nevzal ho do úvahy (v rozpore s nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3285/2022). K vyššej hmotnosti zásielky dovolateľ ešte uviedol, že vždy preukazuje to, že v zásielke muselo byť okrem faktúry a jej prílohy ešte niečo navyiac. Takáto skutočnosť v spojení s inými dôkazmi potom nemôže byť úplne prehliadaná s poukazom na § 191 CSP. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí taktiež vôbec nereagoval na argumenty dovolateľa, že predloženiu obsahu predmetnej zásielky s odstupom času po jej doručení muselo predchádzať jej vyhľadanie v evidencii žalovaného, pričom je veľmi pravdepodobné, že k takémuto vyhľadávaniu došlo iba v rozsahu podľa záznamu v evidencii podateľne, a že vzhľadom k odlišnej povahe listín by mali byť tieto spracúvané rôznymi vnútro-organizačnými útvarmi žalovaného a veľmi pravdepodobne následne aj oddelene archivované. Dovolateľ podotkol, že odvolací súd nenáležite absolutizoval nepresný a neúplný záznam o obsahu doručenej poštovej zásielky v evidencii podateľne činnnej pre žalovaného na úroveň kardinálneho dôkazu pri súčasnom zjavne arbitrárnom dezinterpretovaní výpovede svedkyne U..

13.2. Z pohľadu dovolateľa je naplnením dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP aj to, že odvolací súd nevzal do úvahy jeho tvrdenia, úvahy a predložené dôkazy vo vzťahu k otázke, či si dovolateľ voči žalovanému splnil povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a neuviedol k nim v odôvodnení rozhodnutia relevantné, logické a presvedčivé úvahy. Postup súdov nižšej inštancie je podľa neho o to paradoxnejší, že je objektívne nemožné, aby dovolateľ mohol iným spôsobom preukázať, čo bolo obsahom predmetnej poštovej zásielky. Konajúce súdy neodôvodnene pripísali tvrdeniam žalovaného väčšiu váhu ako tvrdeniam dovolateľa a popri tom absolútne ignorovali dôkazy svedčiace v prospech dovolateľa. Týmto podľa dovolateľa narušili rovnosť strán sporu, rovnosť zbraní a porušili tak právo dovolateľa na spravodlivý súdny proces. V nadväznosti na uvedené dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/202/2018.

14. Dovolateľ ďalej namietal porušenie práva na verejné prerokovanie veci v dôsledku absencie odvolacieho pojednávania. Poukázal na to, že medzi dôkazmi, o ktorých súd prvej inštancie a aj odvolací súd uviedli, že boli vykonané v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je uvedená svedecká výpoveď L. S. (t. j. zápisnica zo dňa 21. februára 2020 v konaní pred súdom prvej inštancie vedenom pod sp. zn. 26Cb/79/2019), a to napriek tomu, že ju dovolateľ predložil súdu prvej inštancie za účelom vykonania

dokazovania smerujúceho k potvrdeniu jeho tvrdení. Pritom súd prvej inštancie nerozhodol podľa § 185 ods. 1 CSP, že dôkaz uvedenou listinou nevykoná. Vo vzťahu k svedeckej výpovedi L. U. (zápisnica z pojednávania zo dňa 7. septembra 2016 vo veci vedenej pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 33Cb/70/2015, ktorú dovolateľ predložil v konaní pred súdom prvej inštancie) a svedeckej výpovedi L. S. žalovaný spochybňoval ich obsah. Súd prvej inštancie nezavršil dokazovanie uvedenými listinami ich vyhodnotením. Podľa dovolateľa nie je možné vyvodzovať z opomenutia predmetných listinných dôkazov súdom prvej inštancie, že súd prvej inštancie predmetné listiny a informácie v nich obsiahnuté nespomenul práve preto, že tieto považoval za irelevantné (tak ako uvádza odvolací súd v bode 36. napadnutého rozhodnutia), pretože to súd prvej inštancie nevyjadril a ani nezodôvodnil, čo predstavuje zo strany odvolacieho súdu svojvoľné a nepodložené nahradzovanie absentujúceho a aj nezodôvodneného záveru súdu prvej inštancie. Na základe uvedeného má dovolateľ za, to že odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom t. j. tým, že odvolací súd zopakoval resp. doplnil dokazovanie prostredníctvom listinných dôkazov o svedeckých výpovediach pani L. S. a pani L. U. mimo, resp. bez odvolacieho pojednávania nerešpektoval a porušil právo žalobcu na verejné prejednanie veci čím porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

15. Dôvodnosť podaného dovolania na podklade namietanej vady zmätočnosti dovolateľ vidí aj v súvislosti s aplikáciou § 18e ods. 1 zákona o podpore. V konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní opakovane argumentoval, že jeho zariadenie na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky dňa 26. apríla 2011, a preto s poukazom na § 18e ods. 1 zákona o podpore nie je možné žalované nároky podmieňovať podmienkami, ktoré neboli vymedzené zákonom o podpore v jeho znení účinnom pred 1. januárom 2014. Odvolaciemu súdu vyčíta, že sa v napadnutom rozhodnutí zameril výlučne na systematicku radenia a začlenenie jednotlivých ustanovení zákona o podpore a ignoroval argumenty dovolateľa, podľa ktorých (i) zákon o podpore odlišuje pojmy „podmienky na získanie podpory podľa § 3“ a „podmienky podpory (výroby elektriny)“, a tieto pojmy aj odlišne používa; (ii) zákon o podpore v jeho znení účinnom do 31. decembra 2013 určoval podmienky podpory výroby elektriny kombinovaným spôsobom, a to jednak prostredníctvom pozitívneho aj negatívneho vymedzenia; (iii) zákon o podpore v jeho znení účinnom do 31. decembra 2013 chápal podmienky podpory výroby elektriny širšie ako iba s obmedzením na jeho § 3, čo dokumentuje aj ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d) v spojení s § 4 ods. 2 písm. a) a § 4 ods. 3 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a) a b) uvedeného zákona v jeho znení účinnom do 31. decembra 2013; (iv) novelizáciou zákona o podpore účinnou od 1. januára 2014 bolo zavedené riešenie stretu resp. koexistencie dovtedajšej úpravy s novou úpravou prostredníctvom ultraaktivy, a preto je potrebné v tu danom prípade vychádzať zo znenia zákona o podpore účinného do 31. decembra 2013. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na uvedené podstatné argumenty dovolateľa nereagovalo zákonne dostatočným a ani presvedčivým spôsobom a teda neposkytuje ani špecifickú odpoveď k uvedeným a podstatným argumentom dovolateľa, čo podľa dovolateľa spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

16. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

16.1. Nesprávne právne posúdenie veci vidí dovolateľ v posúdení nepodstatnosti povahy právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore. Napadnuté rozhodnutie vychádza z toho, že sankcia uvedená v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o podpore sa uplatní ex lege na nasledujúci kalendárny rok. Zároveň ale nevenuje žiadnu pozornosť tomu, že uvedená sankcia má súkromnoprávnu povahu a že pri interpretácii a aplikácii tohto ustanovenia je nevyhnutné zohľadňovať aj predmet, rozsah a účel právnej úpravy zákona o podpore. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľa úplne nesprávne ignorovalo relevantnosť otázky, či právna norma obsiahnutá v ustanovení § 4 ods. 3 v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore má dispozitívnu alebo kogentnú povahu. Posúdenie a vyriešenie právnej otázky, či je podstatná alebo nepodstatná otázka kogentnej alebo dispozitívnej povahy uvedenej právnej normy, považuje dovolateľ za nesprávne a zároveň má za to, že táto právna otázka nebola vyriešená v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Dovolateľ má zároveň za to, že pre účinnú nápravu nie je možné obmedziť sa izolovane len na otázku, či v danom prípade je alebo nie je podstatná (dispozitívna alebo kogentná) povaha spomenutej právnej normy bez súčasného riešenia otázky, akú povahu má uvedená právna norma v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Nadväzujúc na uvedené dovolateľ uvádza, že podľa jeho názoru má predmetná právna

norma dispozitívnu povahu. Právna úprava ako celok podľa dovolateľa teda nezasahuje do zmluvnej autonómie súkromnoprávných subjektov (výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy). Založenie platného záväzku k podpore výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ktorý sa odkláňa od § 4 ods. 3 zákona o podpore, nie je podľa dovolateľovho názoru v rozpore s predmetom a účelom zákona o podpore, nespôsobuje neplatnosť takéhoto záväzku a spôsobuje iba to, že náklady na takúto podporu nebudú v rámci cenovej regulácie zohľadnené a kompenzované jej poskytovateľovi (prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy). Ak aj teda prípadne nastúpila sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore pre nasledovný kalendárny rok 2015 z dôvodu nesplnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore v stanovenom termíne do 15. augusta 2014, a po tomto termíne došlo k založeniu zmluvného záväzku pre tento nasledovný kalendárny rok, potom je takýto záväzok podľa dovolateľa platný a účinný. Dovolateľ v nadväznosti na uvedené citoval nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015. Pri bližšom pohľade na § 4 ods. 3 zákona o podpore je tiež podľa dovolateľa zrejmé, že tento hovorí o existencii práva na podporu, ktoré nezaniká v dôsledku nesplnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, ale je v dôsledku uvedeného iba oslabené v tom zmysle, že s jeho existenciou potom nie je spojený nárok (t. j. možnosť uplatnenia si práva na nadchádzajúci kalendárny rok). Uvedené právo tak zostáva v rovine naturálnej obligácie (s poukazom na sp. zn. 4MCdo/7/2008). Z povahy veci pritom vyplýva, že v prípade naturálnej obligácie táto nielenže môže byť dobrovoľne plnená, ale môže byť dobrovoľne (následne) založený aj zmluvný záväzok na jej splnenie, ktorý sa už stáva samostatne vymáhateľným.

16.2. Dovolateľ ďalej namieta nesprávne právne posúdenie konajúcich súdov ohľadne neexistencie uznania záväzku. Dovolateľ formuluje právnu otázku nasledovne: „Ak právna úprava zákona o podpore: (i) predpokladá povinnú kontraktačnú povinnosť pre poskytovanie zo zákona povinnej a nárokovateľnej podpory pre obdobie viacerých (v zásade 15-ich) rokov jej trvania; a (ii) predpokladá aj periodické plnenie oznamovacej povinnosti príjemcu podpory (na ročnej báze) pre poskytovanie takejto zo zákona povinnej a nárokovateľnej podpory pre jednotlivé konkrétne roky jej trvania s tým, že ak takáto oznamovacia povinnosť pre ten-ktorý rok nie je riadne a včas splnená v určenej lehote, potom nárok na podporu na nasledujúci kalendárny rok nevznikne resp. zanikne; a zároveň ak: (i) medzi poskytovateľom a príjemcom uvedenej podpory existuje platne uzavretá zmluva o poskytovaní takejto podpory na dobu neurčitú (resp. na celú v zásade 15-ročnú dobu trvania uvedenej podpory); a (ii) počas obdobia trvania spomenutej zo zákona povinnej a nárokovateľnej podpory a zároveň aj počas trvania spomenutej zmluvy o poskytovaní uvedenej podpory uzavretej na dobu neurčitú a po tom, ako subjekt povinný poskytovať takúto podporu bezpečne vie, či je, resp. bude povinný poskytovať predmetnú zo zákona povinnú podporu pre konkrétny rok (t. j. po uplynutí doby pre splnenie oznamovacej povinnosti týkajúcej sa podpory na takýto rok a či teda príjemcovi podpory nárok na podporu pre takýto konkrétny rok vznikol resp. nezanikol) dôjde zo strany subjektu povinného uvedenú podporu poskytovať k návrhu a aj uzavretiu novej zmluvy o poskytovaní predmetnej podpory s jej celou (a bezvýhradnou) účinnosťou už od 1. januára toho roku, pre ktorý mala byť oznamovacia povinnosť splnená ešte pred návrhom a uzavretím takejto novej zmluvy; či návrh takejto novej zmluvy, resp. takto uzavretá nová zmluva o poskytovaní podpory (ktorá nahrádza predošlú zmluvu o poskytovaní podpory) predstavujú uznanie záväzku (t. j. platný právny úkon) poskytovateľa podpory poskytovať uvedenú podporu pre rok, ohľadne ktorého mala byť splnená oznamovacia povinnosť počas roka kedy takáto nová zmluva bola uzavretá a to ešte pred jej uzavretím“. Dovolateľ dodáva, že považuje posúdenie spomenutej právnej otázky zo strany odvolacieho súdu za nesprávne a zároveň má za to, že táto právna otázka ešte nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

16.3. Z pohľadu dovolateľa konajúce súdy nesprávne právne posúdili aj procesno-právnu otázku ohľadne dôkazného bremena, pričom táto právna otázka podľa neho nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Pokiaľ by však dovolací súd dospel záveru, že predmetná otázka už bola vyriešená, dovolateľ dal do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/3/2011 a ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 32/2012. K tomu uvádza, že v tejto veci existuje podstatná časová súvislosť, ktorú akcentoval najvyšší súd a ústavný súd v spomenutých rozhodnutiach a navyiac existuje aj kauzálna a vecná súvislosť a zhodná nadväznosť konania žalovaných, ktorá spôsobuje prenos dôkazného bremena na žalovaných. Dovolateľ pre úplnosť podotkol, že v tejto súvislosti nie je možné vychádzať z tzv. negatívnej dôkaznej teórie. Poukázal na jej vymedzenie v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn.

6Cdo/81/2010 a 6MCdo/17/2010. Podľa dovolateľa negatívna dôkazná teória bola modernou civilistikou prekonaná (Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 22Cdo/1479/2017), a to preukázaním komplementárnej pozitívnej skutočnosti, ktorá existenciu preukazovanej negatívnej skutočnosti vylučuje (Najvyšší správny súd Českej republiky sp. zn. 1As 2/2010, Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2631/08), pričom aj v súdnej praxi k tomu často dochádza s tým, že ako určité špecifikum sa v takýchto prípadoch častejšie uplatňuje použitie nepriamych dôkazov (Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 22Cdo/3108/2010). Preukázanie takýchto komplementárnych skutočností bolo podľa dovolateľa v tomto prípade objektívne možné (napríklad ak by preukázali, že pri návrhu uvedenej zmluvy, príp. pri jej uzatváraní bol dovolateľ informovaný o tom, že splnenie jeho oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore pre rok 2015 nie je evidované žalovaným 1/). Absencia objektívne možných dôkazov na strane žalovaných nespôsobuje (objektívnu) nemožnosť unesenia ich dôkazného bremena, ale iba (subjektívnu) neschopnosť uniesť predmetné dôkazné bremeno.

16.4. Dovolateľ v súvislosti s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP napokon napáda nesprávne právne posúdenie konajúcich súdov spočívajúce v aplikácii § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 zákona o podpore. Právna otázka aplikácie § 4 ods. 3 v spojení § 18e ods. 1 zákona o podpore nebola podľa dovolateľa doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Podľa dovolateľovho názoru v súvislosti s § 18e ods. 1 zákona o podpore je nevyhnutné posudzovať „podmienky podpory“ podľa právneho stavu účinného do 31. decembra 2013 a takéto podmienky boli zjavne definované nielen v ustanovení § 3, ale aj v § 4 ods. 2 písm. a) a b) zákona o podpore, účinného do 31. decembra 2013. Uvedené najvyšší súd prehliadol v rozhodnutí vo veci vedenej pod sp. zn. 1Obdo/41/2020. Najvyšší súd v tejto veci zjavne nevzal do úvahy, že je potrebné vnímať § 4 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore v celistvosti ako jednu právnu normu (ktorej hypotéza je uvedená v prvom zo zmienovaných ustanovení a sankcia v druhom zmienenom ustanovení). Predmetné sa týka rovnako aj uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 420/2021. Dovolateľ má za to, že ak by aj dovolací súd pri rozhodovaní o uvedenej otázke pripísal vyššie spomenutým uzneseniam povahu ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, bez bližšej reakcie na tu obsiahnutú argumentáciu dovolateľa by nenaplnil požiadavku presvedčivosti svojho rozhodnutia. Posúdenie toho, či určitá otázka bola (resp. nebola) už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená musí byť v materiálnom právnom štáte interpretovaná tak, že musí ísť o komplexné, vecne správne a aj dostatočne a presvedčivo odôvodnené vyriešenie uvedenej otázky, pričom spomenuté rozhodnutia tieto kritériá podľa dovolateľa nespĺňajú.

17. Dovolateľ na základe všetkých argumentov uvedených v dovolaní navrhol, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie; prípadne ak by mal za to, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, aby podľa § 449 ods. 2 v spojení s § 450 CSP zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pokiaľ by dovolací súd dospel k názoru, že dovolanie je dôvodné a že vo veci môže aj sám rozhodnúť, dovolateľ pre takýto prípad navrhol, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 3 CSP zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, a to tak, že žalobe dovolateľa vyhovie v plnom rozsahu a zároveň že dovolateľovi prizná nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a nárok na náhradu trov odvolacieho a aj dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. Podľa dovolateľa sú ďalej naplnené aj dôvody na odklad právoplatnosti, resp. vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolateľ k tomu uviedol, že aj keď napadnuté rozhodnutie (hoci právoplatné) nemusí v dôsledku podania dovolania proti nemu predstavovať skutočne konečné a nezmeniteľné rozhodnutie vo veci, musí napriek tomu dôjsť k vyčísleniu trov konania v uznesení súdu prvej inštancie, pričom v tomto uznesení sa už aj ukladá povinnosť nahradiť príslušnej strane vyčíslené trovy konania. Uznesenie o vyčíslení trov konania a o uložení povinnosti k ich náhrade s jeho následnými účinkami však bude: (i) atakovať možnosť, aby dovolací súd mohol postupovať podľa § 453 ods. 2, resp. ods. 3 CSP; (ii) nútiť dovolateľa, aby tento ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu pod hrozbou prípadnej exekúcie uhradil priznané a následne vyčíslené trovy konania; (iii) nútiť dovolateľa v prípade následného pre dovolateľa priaznivého rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní, aby sa tento s dodatočným časovým a finančným úsilím domáhal vrátenia zaplatených trov konania. S podaním dovolania proti napadnutému rozhodnutiu je spojená aj poplatková povinnosť dovolateľa. Okrem toho žalovaný 1/ svojim podaním

vyšiel pre účely predpokladané ustanovením § 262 ods. 2 CSP trovy konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom v celkovej sume 16.319,57 eura, čo je pre dovolateľa taktiež významná suma, ktorá sa ho negatívne dotýka a dokonca presahuje aj výšku dovolateľom žalovaných nárokov. Dovolateľ má zároveň za to, že toto dovolanie spĺňa všetky znaky pre jeho meritórne prejednanie a je daný aj reálny predpoklad, že mu bude môcť byť vyhovené zo strany dovolacieho súdu. Právoplatnosť napadnutého rozhodnutia z pohľadu § 262 ods. 2 CSP podľa dovolateľa spôsobí neprímerane tvrdé dôsledky ešte pred tým ako sa stane napadnuté rozhodnutie konečné a nezmeniteľné. Keďže napadnuté rozhodnutie (priamo) neukladá povinnosť plniť, dovolateľ má za to, že môže byť uplatnené ustanovenie § 444 ods. 2 CSP. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd uznesením odložil právoplatnosť napadnutého rozhodnutia aj v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, a to do právoplatnosti jeho rozhodnutia o tomto dovolaní. V prípade, ak by dovolací súd dospel k tomu, že napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie je predsa len rozhodnutím, ktorým sa ukladá povinnosť plniť potom dovolateľ z procesnej opatrnosti navrhol, aby dovolací súd uznesením odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia aj v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, a to do právoplatnosti jeho rozhodnutia o tomto dovolaní.

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu

19. Dňa 22. apríla 2024 bolo najvyššiemu súdu súdom prvej inštancie (t. č. už Mestský súd Košice) doručené písomné vyjadrenie žalovaného k dovolaniu žalobcu datované dňom 10. apríla 2024, pričom z pripojenej doručky vyplynulo, že bolo doručené Mestskému súdu Košice dňa 16. apríla 2024. Z obsahu predloženého spisu vyplynulo, že súd prvej inštancie doručil žalovanému dovolanie spolu s výzvou na vyjadrenie k nemu v lehote 15 dní, ktorú žalovaný prevzal dňa 12. marca 2024. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22. marca 2024 požiadal žalovaný o predĺženie lehoty na vyjadrenie k dovolaniu, na základe čoho súd prvej inštancie lehotu na vyjadrenie k dovolaniu predĺžil do 10. apríla 2024. Oznámenie o predĺžení lehoty žalovaný prevzal dňa 26. marca 2026. Z uvedeného je zrejmé, že vyjadrenie k dovolaniu bolo podané po lehote určenej súdom na vyjadrenie, a preto dovolací súd na toto vyjadrenie žalovaného k dovolaniu s poukazom na § 436 ods. 3 vety druhej nemohol prihliadnuť.

K prípustnosti podaného dovolania

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) CSP) a dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 (§ 447 písm. f) CSP).

21. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu, ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

22. Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti podľa CSP. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené

právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Dovolací súd pristupuje k preskúmaniu samotnej dôvodnosti dovolacích dôvodov výlučne za predpokladu, že sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré je dovolací súd povinný preskúmať prednostne.

23. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

24. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

25. Pod pojmom nesprávny procesný postup, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, je potrebné rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci, ktorá znemožnila strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, máiacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Nesprávnym procesným postupom je ďalej potrebné rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany.

26. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte dovolacích námietok dovolateľa najvyšší súd zdôrazňuje, že funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

27. Dovolací súd dodáva, že vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať požadovanú mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný

prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov, ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

28. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že dovolateľ sa v rozsiahlej časti dovolania venuje skutkovým otázkam a spochybňuje správnosť hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi. Dovolací súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (k tomu pozri napríklad R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu, ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Nedostatočné zistenie skutkového stavu ako dovolací dôvod CSP nepozná (6Cdo/126/2017). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie nie je možná vo svetle skúmania skutkových otázok. Súčasne právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011).

29. Nadväzujúc na uvedené najvyšší súd pripomína, že aj keď samotná možnosť prieskumu vykonaného hodnotenia dôkazov zo strany konajúcich súdov je v dovolacom konaní značne obmedzená, nie je úplne vylúčená. K zásahu do práva na spravodlivý proces a k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP odkazujúc na § 420 písm. f) CSP môže dôjsť na podklade takeého hodnotenia dôkazov, ktoré je možné označiť za arbitrárne, ktoré je bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu alebo ktorého odôvodnenie je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (k tomu pozri IV. ÚS 150/03, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je podľa ústavného súdu najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy SR (II. ÚS 302/2019-44). O taký prípad sa však v danej veci podľa dovolacieho súdu nejedná.

30. Najvyšší súd z obsahu podaného dovolania zistil, že dovolateľ v kontexte namietanej vady zmätočnosti spochybňuje, že by ho v prejednávanej veci zaťažovalo dôkazné bremeno, nakoľko sa nazdáva, že v priebehu konania došlo k presunu dôkazného bremena ohľadne doručenia oznámenia podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore zo žalobcu na žalovaných. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že písomný návrh zmluvy s navrhovanou účinnosťou od 1. januára 2015 spolu so sprievodným listom zo dňa 10. októbra 2014, uzavretie zmluvy zo dňa 9. decembra 2015 a sprievodný list zo dňa 10. decembra 2014 predstavujú v súhrne uznanie záväzku žalovaného poskytovať podporu dovolateľovi podľa zákona o podpore v roku 2015. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že otázka posúdenia predmetných právnych úkonov z pohľadu možnej aplikácie ustanovení o uznaní záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka je vecou právneho posúdenia, ktoré obsahovo ani významovo nezodpovedá dovolateľom namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (pozri R 24/2017). V reakcii na námietky dovolateľa sa dovolací súd preto v tejto časti ďalej zaoberal len namietanými nedostatkami hodnotenia predložených dôkazov a s tým súvisiacou námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku.

31. Z obsahu napadnutého rozsudku dovolací súd zistil, že odvolací súd sa žalobcovými úvahami ohľadne možnosti posúdenia zmluvy a písomnej korešpondencie zmluvných strán ako uznania záväzku žalovaným platiť doplatok za dodávku elektriny a za straty v roku 2015 zaoberal v bode 44. až 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu žalobcom uvádzané dokumenty nemôžu byť považované za uznanie záväzku zo strany žalovaného, nakoľko z ich obsahu nevyplýva, že by žalovaný uznal, t. j. deklaroval, že má voči žalobcovi platiť doplatok v roku 2015. Odvolací súd teda predmetné dokumenty právne neposúdil ako uznanie záväzku s poukazom na rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého z obsahu predložených dokumentov nevyplýva, že by žalovaný uznal záväzok voči žalobcovi. Keďže dovolací súd je skutkovými zisteniami odvolacieho súdu viazaný (§ 442 CSP), v rozsahu dovolateľom namietanej vady zmätočnosti napadnutého rozhodnutia ďalej len skúmal, či hodnotenie dôkazov smerujúce k ustáleniu tohto rozhodujúceho skutkového zistenia nebolo arbitrárne, nelogické alebo iracionálne so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti.

32. Po nahliadnutí do namietanej zmluvy a písomnej korešpondencie najvyšší súd dodržiavajúc zákonný rozsah dovolacieho prieskumu konštatuje, že rozhodujúce skutkové zistenie odvolacieho súdu nemožno považovať za výsledok svojvoľného, nelogického alebo iracionálneho hodnotenia dôkazov. Dovolací súd poznamenáva, že tak v prípade návrhu na uzavretie zmluvy s účinnosťou od 1. januára 2015, ako aj v prípade uzatvorenia zmluvy s účinnosťou od 1. januára 2015 a inštrukcie žalovaného zaslanej dovolateľovi ohľadne fakturácie doplatku v roku 2015, sa nejedná o právne úkony, ktoré by obsahovali tak jasný a zrozumiteľný prejav vôle žalovaného smerujúci k uznaniu záväzku platiť doplatok žalobcovi podľa zákona o podpore v roku 2015, že by bolo možné konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tejto časti z hľadiska dovolacieho prieskumu neutržateľné. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolacím súdom vykonané hodnotenie dôkazov a jeho odôvodnenie je v tejto časti v kontexte namietanej vady zmätočnosti plne postačujúce a dovolací súd preto nevzhliadol prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pre úplnosť najvyšší súd ešte doplnia, že keďže nebolo konajúcimi súdmi zistené namietané uznanie záväzku, nemohlo potom dôjsť z tohto dôvodu ani k namietanému presunu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaných.

33. Prenesenie dôkazného bremena na žalovaných mala podľa dovolateľa ďalej spôsobiť aj podstatná časová, vecná, kauzálna súvislosť medzi krokmi žalovaného (návrh na uzavretie zmluvy, uzavretie zmluvy a inštrukcia) a tvrdením dovolateľa, že žalovanému oznámil uplatnenie podpory pre rok 2015 v zákonnej lehote. Podľa dovolateľa predmetné kroky žalovaného odvolací súd ignoroval. Vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku najvyšší súd poznamenáva, že odvolací súd sa v prejednávanej veci stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa opiera v podstatnej časti i o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom totiž tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (k tomu pozri 2Obdo/64/2021). S poukazom na uvedené najvyšší súd pri ďalšom skúmaní prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP prihliadal na obsah oboch rozsudkov súdov nižších inštancií, ktoré tvoria pre účely tohto dovolacieho konania jednotu.

34. Najvyšší súd po nahliadnutí do rozsudku odvolacieho súdu zistil, že odvolací súd sa námietkou žalobcu, že žalobcovi právo na podporu vzniklo uzatvorením zmluvy o dodávke a doplatku 2015 zaoberal v bode 42. napadnutého rozsudku. Uviedol, že zmluva nie je sama o sebe dôkazom toho, že k splneniu povinnosti zo strany žalobcu skutočne aj došlo (bod 48.). V bode 44. uviedol: „Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore stanovuje žalobcovi povinnosť oznámiť voči žalovanému dve skutočnosti, a to oznámiť uplatnenie podpory a oznámiť predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že tieto boli splnené, pričom listiny, na ktoré žalobca poukázal nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore v roku 2014, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok, t. j. pre rok 2015“ V kontexte celého obsahu napadnutého rozsudku je potrebné v tejto súvislosti zohľadniť tiež skutočnosť, že odvolaciemu súdu bolo známe z jeho rozhodovacej činnosti, že k uzatváraniu obdobných zmlúv dochádzalo celoplošne, so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez rozdielu, či títo splnili

povinnosť podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore na rok 2015, keďže uvedenou zmluvou sa malo regulovať celé obdobie podpory a nie len jeho jeden rok (pozri bod 43. napadnutého rozsudku).

35. Dovolací súd po zohľadnení celého obsahu napadnutého rozsudku konštatuje, že sa nemožno stotožniť s tvrdením dovolateľa, že sa konajúce súdy nezaoberali, resp. ignorovali následné kroky, resp. úkony žalovaných, ktoré boli adresované dovolateľovi. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií s poukazom na vyššie uvedené jasne vyplýva, že tieto nepovažovali za dôkazy, ktorými by mohlo byť preukázané doručenie oznámenia v lehote podľa zákona o podpore. K týmto rozhodujúcim skutkovým zisteniam pritom odvolací súd nedospel len, na základe dôkazov uvedených v bode 38. napadnutého rozsudku, ktoré žalobca označil za protirečivé a rozporuplné. Preto pokiaľ by odvolací súd aj konštatoval dovolateľom namietanú rozporuplnosť týchto dôkazov, neznamenalo by to vzhľadom na vyššie uvedené, že by bolo potrebné ustáliť iné skutkové zistenia ohľadne namietaných úkonov žalovaného, a teda by to v konečnom dôsledku nemohlo znamenať ani namietané prenesenie dôkazného bremena na žalovaného. Dovolací súd vo všeobecnosti pripomína, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ani odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (6Cdo/145/2011). Pokiaľ by aj boli vymedzené námietky žalobcu dôvodné, najvyšší súd má s prihliadnutím na konajúcimi súdmi ustálený skutkový stav za to, že v tomto konaní nemôže byť za takto ustáleného skutkového stavu relevantnou vadou odôvodnenia rozsudku iba to, že sa súdy dostatočne nevysporiadali s namietanou protirečivosťou alebo rozporuplnosťou dôkazov uvedených v bode 34. napadnutého rozsudku.

36. Rovnako dovolací súd poznamenáva, že s poukazom na ustálené skutkové zistenia konajúce súdy nemali dôvod sa zaoberať namietanou otázkou presunu dôkazného bremena na žalovaného ani z dôvodu, že žalovaný zmaril žalobcovi uniesť dôkazné bremeno tým, že nevedol a nezabezpečoval evidenciu jemu doručených zásielok úplným a hodnoverným spôsobom. Konajúce súdy sa k dôkazom súvisiacim s evidenciou korešpondencie žalovaného vyjadrili tak, že samotná skutočnosť, že sa mohla pri evidovaní korešpondencie občas stať nesprávnosť, neznamená, že sa tak stalo v prejednávanej veci (pozri bod 38. napadnutého rozsudku). Z rozhodnutí konajúcich súdov je zrejmé, že sa nestotožnili s tvrdeniami žalobcu o tom, že žalovaný zmaril možnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno ohľadne doručenia zásielky, keďže predmetné tvrdenie nepovažovali za preukázané. Najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že zaoberať sa možným presunom dôkazného bremena by mohlo byť pre toto konanie relevantné iba v prípade, kedy by konajúce súdy tvrdenie dovolateľa o zmarení možnosti uniesť dôkazné bremeno považovali za preukázané.

37. Nad rámec uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že najvyšší súd sa k otázke prenesenia dôkazného bremena na žalovaného už vyjadril v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 2Obdo/7/2021, keď uviedol: „Dôkazné bremeno je povinnosť strany sporu, pokiaľ chce byť úspešná v konaní, preukázať existenciu takých svojich skutkových tvrdení, ktoré môžu pre ňu privodiť priaznivý výsledok; dôkazné bremeno sa teda netýka vždy výsledku celého konania, ale sa môže týkať aj čiastkového skutkového tvrdenia významného pre rozhodnutie súdu. Pre určenie toho, kto je nositeľom dôkazného bremena, je kľúčová hmotnoprávna úprava vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo alebo povinnosť žalovaného. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal. V princípe platí, že nesplnenie dôkaznej povinnosti znamená neunesenie dôkazného bremena, čo má za následok prehru v spore. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v prejednávanom spore žalovaný okrem iného namietol, že žalobca nepreukázal doručenie spornej zásielky do jeho dispozičnej sféry, ktorá zásielka mala obsahovať oznámenie zákonom požadovaných povinností žalobcu žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE. Dovolací súd zdôrazňuje, že v prípade sporu o doručení písomnosti dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa. Ak žalovaný ako adresát namietol doručenie spornej zásielky žalobcu do jeho dispozičnej

sféry, bolo úlohou konajúcich súdov prešetriť, či došlo k doručeniu žalobcom uvádzanej zásielky, to aj s akcentom na posúdenie dodržania lehoty zakotvenej v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, ktorá má hmotnoprávny charakter (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019 sp. zn. 2Obdo/18/2018; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. novembra 2020 sp. zn. 4Obdo/90/2020; Nález Ústavného súdu SR zo dňa 22. marca 2017 sp. zn. PL. ÚS 50/2015). Za danej situácie sa dôkazné bremeno zo strany žalovaného ako adresáta spornej zásielky presunulo na žalobcu ako odosielateľa. Preto, ak konajúce súdy nepreniesli dôkazné bremeno zo žalovaného (adresáta) na žalobcu (odosielateľa), dopustili sa takého procesného postupu, ktorým konanie zaťažili vadou spočívajúcou v porušení zásady, podľa ktorej od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, resp. niečo, čo sa nikdy nestalo, keďže preukazovanie takejto negatívnej skutočnosti je objektívne nemožné. Žalovaný totiž nemá možnosť preukázať, že spornú zásielku žalobcu (ako ani predmetné oznámenie o uplatnení podpory vrátane oznámenia o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny vyrobenej zariadením žalobcu z obnoviteľných zdrojov energie) od žalobcu neobdržal, takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.“

38. S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd sumarizuje, že posúdenie dôkazného bremena v tejto veci vychádza zo zisteného a ustáleného skutkového stavu, pričom najvyšší súd nezistil, že by sa konajúce súdy vo svojich rozsudkoch, ktoré tvoria pre účely tohto dovolacieho konania organickú jednotu, nezaoberali tými podstatnými tvrdeniami alebo dôkazmi, ktoré by mohli odôvodniť prenesenie dôkazného bremena na žalovaných a zároveň odôvodniť namietanú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

39. Podľa názoru dovolateľa je ďalej pre účely tohto dovolacieho konania relevantným porušením práva na spravodlivý proces spôsob hodnotenia záznamu podateľne, výpovede svedkyne U., výpovede svedkyne S. a hodnotenie skutkového zistenia ohľadne hmotnosti zásielky zo dňa 3. júna 2014. Odvolací súd v bodoch 36. až 39. odôvodnenia svojho rozsudku uviedol: „Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd vykonal dôkaz výsluchom svedka Mgr. L. S., ako aj dôkaz listinami, ktoré obsahujú svedeckú výpoveď L. U. (resp. strany to nenamietali), avšak tieto nehodnotil preto, že skutočnosti z nich vyplývajúce nepovažoval súd prvej inštancie za relevantné, a teda z predmetných dôkazov nevyvodil žiadne skutkové zistenia. Odvolací súd pritom neopakoval dokazovanie týmito listinami, keďže obsah takýchto listín sa ich opätovným prečítaním v odvolacom konaní nemení a odvolací súd ani opäť nevykonal dôkaz výsluchom Mgr. S., pretože pre rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu postačoval výsluch Mgr. S. zo strany súdu prvej inštancie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne neprihliadal na uvedené dôkazy, ktoré samy o sebe a ani v spojení s ďalšími dôkazmi produkovanými v prejednávanej spore neboli spôsobilé preukázať, že žalobca riadne a včas splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE, keďže z predloženého 4Cob/179/2022 originálu zásielky a zo zápisu v knihe doručenej pošty žalovaného bolo jednoznačne preukázané, že obsahom zásielky č. RP909909985Sk bola iba faktúra č. 006/2014 s jej povinnou prílohou, teda predmetná zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory zo strany žalobcu na rok 2015. Nemožno z listinného dôkazu predloženého žalobcom a to o obsahu svedeckej výpovede L. U. o spôsobe fungovania podateľne žalovaného dospieť k paušálnemu záveru, že táto vo všetkých prípadoch neevidovala doručenie pošty (resp. neevidovala ju správne), keďže v prípade predmetnej spornej zásielky, je evidentné, že v prijatej pošte žalovaného bola zaznamenaná iba faktúra č. 006/2014 s jej povinnou prílohou vystavená zo strany žalobcu, ktorou žalobca žalovanému fakturoval doplatok na elektrinu vyrobenú vo výrobnom zariadení žalobcu za mesiac máj 2014. Teda tvrdenie žalobcu, že podateľňa žalovaného nezaznamenala obsah celej zásielky (bez preukázania opaku žalobcom) neobstojí. Za takýchto okolností nie je možné pričítať na ťarchu žalovaného neobozretné správanie žalobcu, ktorý v konaní tvrdil, že súčasťou predmetnej zásielky bolo aj oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Preukázať tieto tvrdenia žalobcu neboli spôsobilé ani ním predložené ďalšie dôkazy a to ani výsluch Mgr. S., manželky konateľa žalobcu. Odvolací súd konštatuje, že dôkazy uvádzané zo strany žalobcu tak ani v časovej a vecnej súvislosti neboli podľa odvolacieho súdu spôsobilé preukázať a ani preniesť dôkazné bremeno o tvrdeniach žalobcu, že si riadne a včas splnil zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE na žalovaného, tak ako k tomu napokon dospel aj súd prvej inštancie a to práve

s poukazom na obsah evidencie doručenej pošty žalovaného.“

40. Dovolateľ vo vzťahu k dokazovaniu listinnými dôkazmi o svedeckých výpovediach L. S. a L. U., namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu tým, že v rozpore s ustanovením § 385 ods. 1 CSP nenariadil odvolacie pojednávanie, keďže podľa jeho názoru odvolací súd zopakoval resp. doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi o svedeckých výpovediach L. S. a L. U. a tieto v napadnutom rozsudku hodnotil. Odvolací súd podľa názoru dovolateľa porušil jeho právo na verejné prejednanie veci, čím porušil právo na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd k tomu udáva, že z vyššie citovaných bodov 36. až 38. napadnutého rozsudku vyplynulo, že odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať dokazovanie uvedenými listinami majúť za to, že súd prvej inštancie správne na uvedené dôkazy neprihliadol, a ani nedoplňal dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov v zmysle § 384 ods. 1 CSP, a preto nebol naplnený zákonný predpoklad § 385 ods. 1 CSP pre obligatórne nariadenie odvolacieho pojednávania. Dovolací súd preto nezistil v označenom postupe odvolacieho súdu namietanú procesnú vadu.

41. Dovolací súd s poukazom na uvedené konštatuje, že bez toho, aby skúmal správnosť skutkových zistení konajúcich súdov (§ 442 CSP), nezistil na základe podaného dovolania vo vykonanom procesnom postupe hodnotenia dôkazov podľa § 191 CSP také vady, na základe ktorých by bolo možné konštatovať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najmä nezistil, že by sa napadnuté rozhodnutie v časti hodnotenia žalobcom označených dôkazov javilo ako arbitrárne, iracionálne alebo nelogické. Najvyšší súd v tejto súvislosti v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd dodáva, že mu neprináleží, aby sa púšťal na podklade podaného rozsiahleho dovolania do skutkovej polemiky so súdmi nižších inštancií tak, ako to žiada dovolateľ vo vzťahu k prieskumu vykonaného hodnotenia označených dôkazov. V rozsahu zákonom stanoveného dovolacieho prieskumu sa preto obmedzuje len na konštatovanie, že nahliadnutím do obsahu spisu nezistil svojvoľné alebo selektívne hodnotenie dôkazov, ktoré by odôvodňovalo prípustnosť dovolania na podklade namietanej vady zmätočnosti.

42. Nad rámec uvedeného najvyšší súd konštatuje, že rozsiahlou časťou dovolania sa tiahne spochybňovanie kvality dôkazov potvrdzujúcich nedoručenie oznámenia. Dovolateľ súčasne opomína, že pre výsledok tohto sporového konania bolo rozhodujúce, že práve on, ako strana sporu, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno, nepredložil dôkazné prostriedky takej kvality, ktoré by boli spôsobilé dostatočne dôveryhodne preukázať ním tvrdené skutočnosti. Po nahliadnutí do obsahu spisu je najvyšší súd názoru, že dôkazy predložené žalobcom nie sú na takej kvalitatívnej úrovni, aby boli spôsobilé spochybníť logickosť alebo racionálnosť záveru konajúcich súdov, že žalobca neunesol v tomto sporovom konaní dôkazné bremeno. Z pohľadu najvyššieho súdu prenesenie dôkazného bremena na žalovaných nemôže byť odôvodnené len samotným spochybnením dôkazov potvrdzujúcich tvrdenie o nedoručení oznámenia, pokiaľ dovolateľ súčasne nepredložil v konaní dôkazy na kvalitatívne vyššej úrovni, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenie o doručení oznámenia žalovanému.

43. Dovolací súd preto konštatuje, že argumentáciu dovolateľa (hoci sa jedná o argumentáciu spísanú advokátom) je možné charakterizovať len ako prejav nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v jeho neprospech. Už v uznesení sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že: „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04)“. Uvedený záver je podľa dovolacieho súdu plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

44. Dovolateľ pod namietanú vadu zmätočnosti zaraďuje ďalej konajúcimi súdmi realizovanú interpretáciu (hodnotenie) obsahu návrhu na uzavretie zmluvy a samotnej zmluvy, keď podľa neho nezohľadnili prejav vôle žalovaných poskytovať žalobcovi podporu v roku 2015. Samotná interpretácia návrhu alebo zmluvy sa taktiež realizuje ako súčasť hodnotenia predložených dôkazov, ktoré súdy

vykonávajú v rámci zisťovania skutkového stavu veci. Vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom (§ 442 CSP) najvyšší súd aj v tejto časti dovolania opätovne posudzoval výlučne to, či skutkové zistenia súdov získané na základe procesného postupu hodnotenia vykonaných dôkazov nie sú svojvoľné, extrémne nelogické alebo iracionálne. Z obsahu napadnutého rozsudku dovolací súd zistil, že odvolací súd mal za to, že z obsahu zmluvy (ako ani ďalšej písomnej korešpondencie) nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 zákona o podpore, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia (pozri bod 42. napadnutého rozsudku).

45. Nahliadnutím do predmetnej zmluvy a ďalšej písomnej korešpondencie medzi žalobcom a žalovaným najvyšší súd zistil, že predmetný skutkový záver odvolacieho súdu nemožno považovať za výsledok nelogického, svojvoľného alebo iracionálneho hodnotenia predložených dôkazov. Z ustanovení predloženej zmluvy, ako ani z ďalšej predloženej korešpondencie, nie je možné dostatočne jasne a jednoznačne vyčítať vôľu vylúčiť pôsobnosť sankcie podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore v roku 2015, a preto hodnotenie predmetného dôkazu a ani odôvodnenie odvolacieho súdu nemôže byť v tomto smere považované za neudržateľné z hľadiska namietaného porušenia práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd opätovne podotýka, že ani v tomto prípade nehodnotil samotnú správnosť interpretácie zmluvy, iba sa v zákonom danom rozsahu dovolacieho prieskumu vyjadril k udržateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku z pohľadu namietanej vady zmätočnosti.

46. V súvislosti s interpretáciou zmluvy dovolateľ ďalej napáda záver konajúcich súdov, keď uviedli, že aplikácia ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka je v tejto veci bez právneho významu. Najvyšší súd vo všeobecnosti pripomína, že výklad prejavu vôle podľa interpretačných pravidiel obsiahnutých v § 266 Obchodného zákonníka je potrebný len v prípade, ak prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný alebo určitý (4Obdo/73/2021).

47. Odvolací súd k aplikácii výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka uviedol, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejavy vôle dopĺňať (bod 50. napadnutého rozsudku). Predmetná časť odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska celého obsahu napadnutého rozsudku podľa dovolacieho súdu zjavne nadväzuje na skutkové zistenia ohľadne nepreukázania vylúčenia pôsobnosti zákona o podpore s poukazom na obsah zmluvy a písomnú korešpondenciu strán sporu. Najvyšší súd vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku opätovne zdôrazňuje, že odvolací súd skutkovo vyhodnotil, že z obsahu zmluvy a návrhu nevyplýva, že by obsahovali také časti, ktoré by boli spôsobilé preukázať vylúčenie sankcie podľa zákona o podpore v roku 2015 (to sa týka aj namietaného ustanovenia o účinnosti zmluvy od 1. januára 2015). Keďže tieto závery odvolacieho súdu v tejto súvislosti považoval dovolací súd z pohľadu práva na spravodlivý proces za udržateľné, je nutné potom konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého v priamej nadväznosti na tieto skutkové zistenia vyplýva, že tento nemal na základe výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka akú spornú časť prejavu vôle žalovaných vykladať, spĺňa požiadavky kladené právom na spravodlivý proces na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko je presvedčivé, zrozumiteľné, jasné, vnútorne bezrozné a v súlade so skutkovými zisteniami.

48. Vo vzťahu k namietanému narušeniu rovnosti zbraní dovolací súd uvádza, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňujú základné zásady a princípy spravodlivosti konania, medzi ktoré patrí aj princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania (čl. 6, čl. 9 CSP). Tak, ako vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu a najvyššieho súdu, každá strana sporu musí mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za potrebné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s dôkazmi, protiargumentmi a podaniami protistrany, predloženými súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a následne mať aj možnosť vyjadriť sa k nim. Kontradiktórnosť v civilnom konaní znamená možnosť strany popierať požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby boli vypočuté jej argumenty a návrhy (viď nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 31/2016, III. ÚS 32/2015, I. ÚS 276/2016, IV. ÚS 89/2018, II. ÚS 249/2012, II. ÚS 168/2012). Najvyšší súd uvádza, že z obsahu spisu a priebehu celého konania nevyplýva žiadne z porušení základných zásad a princípov v civilnom sporovom konaní, resp. dovolateľ ani neposkytol žiadnu

relevantnú argumentáciu, ako malo dôjsť k ním tvrdenému porušeniu princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti konania, keď počas konania mal možnosť predkladať a i predkladal dôkazy i argumenty, mal možnosť sa zoznámiť s dôkazmi protistrany a vyjadriť sa k nim. Žalobcom uvedená argumentácia ostáva opäť iba v rovine nesúhlasu s hodnotením dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, pričom dovolací súd už na konkrétne námietky reagoval v predchádzajúcich častiach tohto uznesenia.

49. Dovolateľ s poukazom na označenú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ešte namieta nelogickosť, arbitrárnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k vymedzeniu kľúčovej otázky pre rozhodnutie, keď sa odvolací súd podľa jeho názoru nezaoberal zásadnými otázkami pre rozhodnutie, a to otázkou dispozitívnosti, resp. kogentnosti právnej normy uvedenej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore, tiež otázkou súkromnoprávnej povahy záväzkovo právneho vzťahu zmluvy, ako ani nezohľadnil bezvýhradnú účinnosť zmluvy od 1. januára 2015.

50. K tomu najvyšší súd uvádza, že z obsahu dovolaní napadnutého rozsudku zistil, že odvolací súd sa touto argumentačnou líniou žalobcu zaoberal v bode 37. napadnutého rozsudku, v ktorom priamo reagoval na tvrdenia žalobcu, že právo na podporu mu vzniklo uzatvorením zmluvného vzťahu so žalovanými. Odvolací súd v napadnutom rozsudku vysvetlil, z akého dôvodu nepovažoval sa dôležité sa zaoberať dovolateľom vymedzenými otázkami povahy právnej normy a povahy právneho vzťahu. Parafrázujúc napadnutý rozsudok najvyšší súd uvádza, že podľa odvolacieho súdu z obsahu predloženej zmluvy, ako ani zo vzájomnej písomnej korešpondencie medzi zmluvnými stranami nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave zákona o podpore. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd sa dovolateľom vyššie vymedzenými podstatnými otázkami pre rozhodnutie nezaoberal pre nadbytočnosť týchto otázok pre prejednávany spor s poukazom na skutkové zistenia.

51. Z pohľadu dovolacieho súdu odôvodnenie odvolacieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku, podľa ktorého sú dovolateľom vymedzené právne otázky bez právneho významu pre rozhodnutie s poukazom na označené skutkové zistenia, je taktiež možné označiť za logické, zrozumiteľné, jasné a najmä presvedčivé, a preto spĺňa všetky požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku právom na spravodlivý proces, čo vylučuje uplatnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

52. Dovolací súd z obsahu podaného dovolania zistil, že dovolateľ namietanú vadu zmätočnosti videl aj v neodôvodnenom ignorovaní žalobcom predloženého rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 10Cb/287/2014-471 zo dňa 21. novembra 2017. Najvyšší súd na základe obsahu spisu zistil, že k jeho aplikovateľnosti na prejednávany spor sa vyjadril odvolací súd v bode 52. svojho rozsudku, keď uviedol, že Okresný súd Žilina v tejto veci riešil iný právny problém, ktorý pre tento spor nemá význam. Najvyšší súd konštatuje, že z napadnutého rozsudku vyplýva dôvod, pre ktorý žalobcom namietaný rozsudok Okresného súdu Žilina nebolo možné zobrať pri rozhodnutí do úvahy.

53. Z pohľadu dovolateľa má pre prejednávany spor význam právne posúdenie vykonané Okresným súdom Žilina, keď v obdobnej veci priznal prednosť zmluvnému dojednaniu pred prípadným rozporom so zákonom o podpore. Najvyšší súd sa ani v tomto smere s argumentáciou dovolateľa nestotožňuje. Dovolateľ opätovne opomína, že konajúce súdy v prejednávanej veci vymedzili skutkový záver, že strany sporu si zmluvne neupravili práva a povinnosti inak oproti zákonnej úprave uvedenej v zákona o podpore (pozri bod 42. napadnutého rozsudku). Keďže nebolo skutkovo zistené, že by sa zmluvné strany od zákona o podpore odchýlili, je nevyhnutné považovať za logický záver konajúcich súdov, že právna otázka prednosti zmluvného dojednania pred zákonom o podpore nemá pre prejednávany spor význam. Odôvodnenie poskytnuté zo strany súdu prvej inštancie je napriek svojej stručnosti v tejto časti presvedčivé, bezrozporné a úplné, a preto nemožno konštatovať, že by na podklade tejto námietky dovolateľa bola daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

54. Napokon k namietanému nedostatočnému odôvodneniu vo vzťahu k aplikácii prechodného

ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore na prejednávany spor najvyšši súd len v krátkosti uvádza, že odvolací súd sa touto námietkou zaoberal v bode 18. napadnutého rozsudku. Dovolací súd po nahliadnutí do predmetnej časti odôvodnenia konštatuje, že táto zjavne spĺňa kvalitatívne požiadavky kladené právom na spravodlivý proces na odôvodnenie rozhodnutia, keďže odvolací súd dostatočne a presvedčivo s poukazom na judikatúru reaguje na všetky dôležité námietky žalobcu. Najvyšši súd bez ďalšieho dovolateľa na túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku odkazuje.

55. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené sumarizuje, že dodržiavajúc zákonný rozsah dovolacieho prieskumu po preskúmaní predloženej veci zistil, že dovolateľom namietané posúdenie presunu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaných, namietané hodnotenie dôkazov konajúcimi súdmi, ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, sú z pohľadu namietaného porušenia práva na spravodlivý proces s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP udržateľné, nakoľko nič nenasvedčuje svojvôli, iracionalite alebo nelogickosti postupu súdov pri hodnotení tvrdení, dôkazov a skutočnosti, koho zaťažuje dôkazné bremeno a nič nenasvedčuje ani nepreskúmateľnosti, protirečivosti alebo arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré ako jeden celok spĺňajú parametre zákonného rozhodnutia podľa požiadaviek kladených na kvalitu súdneho rozhodnutia právom na spravodlivý proces. Dovolací súd preto uzatvára, že nezistil prípustnosť podaného dovolania z dôvodu namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

56. Dovolateľ odôvodňuje prípustnosť podaného dovolania tiež s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

57. Dovolací súd zaoberajúc sa v prvom rade tým, či je dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 432 CSP vymedzený dostatočným spôsobom, uvádza, že v prípade dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie veci môže byť jeho prípustnosť založená na viacerých dôvodoch, t. j. na odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na neexistencii rozhodovacej praxe, resp. na rozdielnosti tejto praxe, keďže dovolací súd nie je viazaný konkrétne označeným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorej právne posúdenie považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý konkrétny prípad prípustnosti dovolania (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Prípustnosť podaného dovolania teda dovolací súd posudzuje vždy autonómne podľa jeho obsahu, keďže povinnou náležitosťou dovolania v prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 432 CSP nie je uvedenie toho, v čom dovolateľ vidí prípustnosť podaného dovolania (I. ÚS 51/2020).

58. Zákomom ustanovený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov pre nesprávne právne posúdenie (§ 432 CSP), resp. pre existenciu väd zmätočnosti (§ 431 CSP) korešponduje s tým, že ide vo svojej podstate o rozdielne dovolacie dôvody, ktoré možno uplatniť pri rôznych namietaných pochybeniach popri sebe (I. ÚS 643/2017). Pokiaľ dovolateľ označí len jeden z nich, nemôže dovolací súd sám vykonať dovolací prieskum aj z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania zakladajúcich sťažovateľom neoznačený dovolací dôvod (IV. ÚS 644/2021). Najvyšši súd v nadväznosti na uvedené dáva do pozornosti žalovaného, že ak dovolateľ označil oba dovolacie dôvody, je povinnosťou dovolacieho súdu

preskúmať prípustnosť oboch dovolacích dôvodov, inak by porušil právo dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky vyhlásenej pod č. 460/1992 Zb. a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolací súd preto uzatvára, že kumulácia dovolacích dôvodov je prípustná.

59. Nesprávne právne posúdenie dovolateľ vidí v posúdení otázky podstatnosti povahy právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení § 4 ods. 3 zákona o podpore pre rozhodnutie odvolacieho súdu, keď bolo z pohľadu odvolacieho súdu právne bezvýznamné sa touto otázkou zaoberať. Dovolací súd považoval za potrebné najskôr zhodnotiť, či sa jedná o právnu otázku, nakoľko výlučne právna otázka môže byť predmetom dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnu otázku (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje, alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 123/2020 zo dňa 15. apríla 2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

60. Najvyšší súd konštatuje, že kým otázka dispozitívnosti alebo kogentnosti dovolateľom napadnutej právnej úpravy je otázkou právnu, otázka relevantnosti, resp. posúdenie podstatnosti takejto otázky pre rozhodnutie vo veci samej je otázkou skutkovou. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP vyžaduje od dovolateľa pre prípustnosť dovolania vymedzenie relevantnej právnej otázky. Keďže dovolateľ v tejto časti dovolania namiesto právnej otázky vymedzil otázku skutkovú, pričom skutkové otázky sú z dovolacieho prieskumu z dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci vylúčené, v tejto časti je dovolanie žalobcu neprípustné s poukazom na § 447 písm. f) CSP.

61. Dovolateľ nesprávne právne posúdenie vidí ďalej v tom, že konajúce súdy pri výklade zmluvy neaplikovali ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že aj keď je dovolateľom v dovolaní vymedzená právna otázka aplikácie vymedzenej právnej normy, je povinný sa zaoberať aj tým, či nastolená otázka spĺňa kritériá právnej otázky, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, nakoľko táto musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej, a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu viď napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

62. Dovolací súd dáva do pozornosti, že konajúce súdy pri hodnotení obsahu zmluvy ustálili skutkové zistenie, podľa ktorého z obsahu zmluvy nezistili, že by zmluvné strany mali v úmysle sa odchýliť od zákona o podpore a vylúčiť aplikáciu sankcie podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore. Z napadnutého rozsudku tiež nevyplýva, že by konajúce súdy pripustili, že dohodu o účinnosti novej zmluvy od 1. januára 2015 by bolo možné považovať za súkromnoprávnu dispozíciu vo vzťahu k predmetným ustanoveniam zákona o podpore. K samotnej interpretácii výkladu právneho úkonu podľa výkladových pravidiel sa pristupuje až vtedy, keď prejav vôle nie je celkom určitý a o jeho obsahu existujú určité pochybnosti (porovnaj 4Obdo/73/2021).

63. S prihliadnutím na ustálený (v dovolacom konaní záväzný) skutkový stav najvyšší súd konštatuje, že napadnutá zmluva, ako aj jej jednotlivé dojednania, boli podľa konajúcich súdov aj s poukazom na ďalšie

skutkové zistenia dostatočne určité, resp. o ich obsahu a význame neexistovali žiadne pochybnosti. S poukazom na ustálený skutkový stav by ďalšia interpretácia právnych úkonov zo strany konajúcich súdov bola nadbytočná. K tejto interpretácii by bolo dôvodné pristúpiť výlučne za predpokladu, že by sudy pripustili, že význam dotknutých právnych úkonov je aspoň do istej miery nejasný, resp. neurčitý. Otázku možnej aplikácie výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka je potrebné považovať pre účely tohto dovolacieho konania za hypotetickú, keďže konajúce sudy nepovažovali z výkladového hľadiska žiadne prejavy vôle strán sporu za sporné, a preto v prejednávanej veci nemohol vzniknúť dôvod na aplikáciu týchto výkladových pravidiel.

64. Dovolateľ ďalej tvrdí vychádzajúc z obsahu návrhu žalovaného na uzatvorenie zmluvy a z obsahu uzatvorenej zmluvy nesprávne právne posúdenie otázky existencie, resp. neexistencie uznania záväzku platiť podporu v roku 2015. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na znenie § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

65. Najvyšší súd z obsahu napadnutého rozsudku zistil, že odvolací súd na podklade odvolacích námietok žalobcu preskúmal naplnenie hypotézy vyššie uvedenej právnej normy upravujúcej uznanie záväzku v obchodnoprávných vzťahoch. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že „listiny uvádzané zo strany žalobcu nie sú uznaním záväzku žalovaného platiť cenu elektriny na straty v roku 2015“ V nadväznosti na uvedené je zrejmé, že odvolací súd nemal za to, že by bola hypotéza právnej normy uznania záväzku naplnená, a preto logicky nemohol byť dôvod, aby nastúpili účinky dispozície tejto právnej normy.

66. Dovolací súd v reakcii na dovolateľove námietky uvádza, že právne posúdenie určitého právneho úkonu ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka je závislé od posúdenia skutkovej otázky naplnenia hypotézy tejto právnej normy. Inými slovami možno konštatovať, že posúdenie určitého právneho úkonu ako uznanie záväzku je závislé od zistenia skutočnosti, či namietaný právny úkon obsahuje prejav vôle smerujúci k uznaniu tohto záväzku. Dovolateľ preto v tejto časti podaného dovolania vo svojej podstate od dovolacieho súdu vyžaduje, aby preskúmal a prehodnotil skutkové zistenia konajúcich súdov o tom, že z namietaných dokumentov nevyplýva záväzok žalovaného platiť v roku 2015 doplatok a vyslovil, že označené listiny možno právne posúdiť ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka.

67. Pokiaľ je dovolateľom kladená otázka formulovaná spôsobom, z ktorého je zjavné, že odpoveď na ňu závisí od skutkového posúdenia konkrétnych a jedinečných listín, je zrejmé, že takáto otázka nie je otázkou právnou, ale je vo svojej podstate skutkovou. Samotné hodnotenie obsahu listiny a s tým súvisiacich skutkových tvrdení žalobcu predstavujú zisťovanie obsahu a významu dotknutého právneho úkonu, ktorý sa realizuje ako súčasť zisťovania skutkového stavu veci. To, že sa konajúce sudy nestotožnili s názorom žalobcu, že návrh novej zmluvy a uzatvorenie tejto zmluvy predstavujú uznanie záväzku, keďže nezistili, že by z týchto dokumentov vyplýval záväzok platiť žalobcovi doplatok v roku 2015, nemôže založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, nakoľko žalobca vo svojej podstate napáda skutkový záver konajúcich súdov ohľadne naplnenia hypotézy právnej normy obsahujúcej v § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorého prieskum obsahovo nezodpovedá uplatnenej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci.

68. Nad rámec uvedeného dovolací súd doplnia, že odpoveď na dovolateľovu otázku je závislá od špecifických, konkrétnych a jedinečných okolností spočívajúcich vo formulácii návrhu a zmluvy. Takáto otázka teda postráda aj nevyhnutný prvok generality a univerzality, nakoľko nemožno ústavne konformným spôsobom nezasahujúcim do práv a oprávnených záujmov protistrany konštatovať, že odpoveď na danú otázku by bola použiteľná aj pre posudzovanie iných sporov obdobného charakteru vzhľadom na jej špecifické a jedinečné okolnosti. Najvyšší súd pripomína, že koncepcia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na riešenie otázok zásadného

právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov, ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023). Dovolateľom nastolená otázka predmetné kritériá nespĺňa vzhľadom na zjavnú previazanosť odpovede na ňu na skutkové zistenia a zjavnú nemožnosť akéhokoľvek jej zovšeobecnenia.

69. Dovolateľ ďalej tvrdí, že odvolací súd mal vec právne posúdiť so záverom, že dôkazné bremeno o obsahu doručenej zásielky zaťažovalo adresáta zásielky vzhľadom na to, že odosielateľ poštovej zásielky, ktorá bola adresátovi aj doručená, tvrdil jej určitý odoslaný a doručený obsah, pričom evidencia prijatej pošty adresáta bola vedená nespoľahlivo a boli v nej následne a počas sporového konania vykonané zmeny. Sám adresát doručenej zásielky vykonal po jej doručení vlastné kroky a úkony, ktoré plne časovo a aj logicky nadväzovali a korešpondovali doručeniu odosielateľom tvrdeného obsahu doručenej poštovej zásielky, ktorými sú skutočnosť, že žalovaný dňa 10. októbra 2014 navrhol dovolateľovi uzavretie novej zmluvy a že žalovaný zmluvu následne so žalobcom uzavrel a tiež skutočnosť, že žalovaný inštruoval dovolateľa k fakturácii doplatku na rok 2015 ešte aj dňa 10. decembra 2014, ako aj skutočnosť, že žalovaný nenaznačil pri rokovaní o novej zmluve žiadnu výhradu v tom smere, že by uvedená zmluva nemala byť plnená v roku 2015.

70. Dovolací súd poukazuje na záver vyslovený ústavným súdom v uznesení sp. zn. III. ÚS 123/2020 zo dňa 15. apríla 2020, v zmysle ktorého „podľa názoru ústavného súdu už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne, alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej zovšeobecnenia.“ Argumentácia žalobcu obsiahnutá v tejto časti dovolania, napriek snahe o jej všeobecnú formuláciu, vymedzený atribút zovšeobecnenia nespĺňa. Otázka, ktorej vyriešenia sa žalobca domáha, je výlučne otázkou individuálneho právneho posúdenia prejednávanej veci, odrážajúcim sa výlučne v zistenom skutkovom stave veci. V nadväznosti na uvedené dovolací súd navyiac konštatuje, že z obsahu dovolania je zřejmé, že dovolateľ v tejto časti dovolania opätovne nesúhlasí a polemizuje predovšetkým so skutkovými závermi súdov nižších inštancií. Otázkou prenesenia dôkazného bremena sa dovolací súd už zaoberal vyššie, pričom na svoje závery tam uvedené aj na tomto mieste poukazuje. Dovolací súd sumarizuje, že dovolanie žalobcu je aj v tejto časti procesne neprípustné s poukazom na § 447 písm. f) CSP.

71. Napokon sa najvyšší súd zaoberal aj namietaným nesprávnym právnym posúdením otázky aplikácie § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 zákona o podpore, pričom táto otázka podľa dovolateľa nemala byť v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ vyriešená. Dovolací súd konštatuje, že predmetná otázka posúdenia aplikácie § 4 ods. 3 zákona o podpore na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nespĺnili po 1. januári 2014 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, bola dovolacím súdom opakovane posudzovaná a vyriešená. Dovolací súd v tomto smere uvádza, že ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.

72. Dovolací súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. IObdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022. Najvyššiemu súdu bolo v tam súdnej veci známe jediné rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. IObdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021, ktoré dovolateľom vymedzenú právnu otázku v minulosti riešilo, a na ktoré poukazujú sudy aj v tu prejednávanej veci. Dovolací súd v rozsudku sp. zn. IObdo/26/2021 zastal názor, že jedno nepublikované rozhodnutie nemôže predstavovať otázku vyriešenú, teda otázku, ohľadom ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax, preto dospel k záveru, že dovolanie žalovaného bolo v danom prípade procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

73. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022 dovolací súd cituje nasledovne: „Z ustanovenia článku I. § 1 zákona č. 309/2009 Z. z., ktorý špecifikuje predmet úpravy, nepochybne vyplýva, že zákon ustanovuje jednak spôsob podpory a podmienky výroby [(§ 1 písm. a)] a jednak práva a povinnosti výrobcov [(§ 1 písm. b)]. V nadväznosti na predmet úpravy potom § 3 Zákona o podpore OZE bližšie konkretizuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. So zreteľom na uvedené dovolací súd súhlasí so závermi vo veci konajúcich súdov, že Zákon o podpore OZE dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 citovaného zákona upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosti v zmysle § 4 citovaného zákona a v prípade porušenia niektorej z povinností uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom daná sankcia. V nadväznosti na uvedené je aj dovolací súd názoru, že ustanovenie § 18e citovaného zákona iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok, zostávajú pre žalobcu zachované. Teda, ak sa zmenia podmienky podpory, teda podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu a to po tom, ako sa žalobca takýmto subjektom stal, prípadné nové podmienky sa netýkajú v zmysle § 18e citovaného zákona žalobcu, ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 citovaného zákona má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 predmetného zákona a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31. decembra 2018. Vychádzajúc z uvedeného sa dovolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom, že ustanovenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. nemôže byť aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v znení do 31. decembra 2018 a teda, že žalobca nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. So zreteľom na uvedené podľa názoru dovolacieho súdu, súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd vec po právnej stránke posúdili správne, keď nepodriadili práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 Zákona o podpore OZE pod podmienky podpory podľa § 3 citovaného zákona a neaplikovali na ne prechodné ustanovenie v § 18e ods. 1 citovaného zákona z dôvodu, ktorého považoval dovolací súd dovolanie žalobcu pre nesprávne posúdenie tejto právnej otázky za nedôvodné. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalobca splnil povinnosť uloženú mu v § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. v znení do 31. decembra 2018 nebol oprávnený v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa ods. 1 písm. b) a c) na rok 2015, a preto postupovali vo veci konajúce súdy správne, keď jeho žalobu zamietli.“

74. V prejednávanej veci dovolací súd hodnotí záver súdov oboch inštancií ako správny a v súlade s dovolacou praxou. Súčasne popri vyššie uvedenej judikatúre najvyššieho súdu poukazuje, i na nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017 a uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 420/2021-48 zo dňa 30. septembra 2021 zdôrazňujúc, že ak sa aj ústavný súd v náleze č. k. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017, na ktorý poukazoval žalobca, výslovne nezaoberal výkladom pojmu „podmienky podpory“ v zmysle prechodných ustanovení novely zákona, ktorá sankciu zaviedla, neznamená to, že sa citovaný nález ústavného súdu a v ňom uvedené závery predmetnej právnej otázky vôbec nedotýkajú. Dovolací súd uzatvára, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu o tom, že by dovolacia otázka ktorú uvádza v dovolaní nebola v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu vyriešená, keďže táto je rozhodovaná komplexne, konštantne a v súlade s jej riešením postupovali i súdy v prejednávanej veci, keď označili nárok žalobcu v celom rozsahu za neopodstatnený, nakoľko hoci u žalobcu ide o uvedenie do prevádzky pred 1. januárom 2014, prechodné ustanovenie § 18e citovaného zákona sa týka ustanovenia § 3, je teda pre podmienky podpory výroby elektriny, kedy sú doterajšie predpisy zachované, ale práva a povinnosti stanovené v § 4 sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky.

75. Ak už určitú (dovolateľom vymedzenú) právnu otázku dovolací súd meritórnym spôsobom posúdil (t. j. vyjadril sa k otázke výkladu alebo aplikácie určitého zákonného ustanovenia), je potrebné považovať konkrétnu právnu otázku za vyriešenú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, v dôsledku čoho je vylúčená prípustnosť podaného dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Zároveň je - za predpokladu, že súdy nižšej inštancie danú právnu otázku rozhodli v súlade so skorším

rozhodnutím dovolacieho súdu - vylúčená prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V zmysle uvedeného dovolací súd uzatvára, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, resp. odvolací súd sa pri riešení otázky aplikácie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1. januára 2014) aj na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nesplnili po 1. januári 2014 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, teda v sp. zn. 1Obdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021 a sp. zn. 1Obdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022, čím nedošlo k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

76. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) a písm. f) CSP odmietol.

77. Vzhľadom na to, že dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej ako (objektívne) neprípustné, je neopodstatnený tiež návrh dovolateľa na odklad právoplatnosti, resp. vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 444 ods. 1, ods. 2 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj 3Cdo/616/2015).

78. Hoci žalovaný mal vzhľadom na prvý výrok tohto rozhodnutia plný úspech v dovolacom konaní, dovolací súd mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Dôvod vyplýva z odseku 19. odôvodnenia tohto rozhodnutia - neprihliadnutie na podanie jeho právneho zástupcu (vyjadrenie k dovolaniu) po súdom určenej lehote. Najvyšší súd k tomu navyše uvádza, že na rozdiel od súdov nižšieho stupňa nemusí ako dovolací súd podľa § 451 ods. 3 CSP rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať.

79. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.